

Šk. god. 2012./2013.

BARILKO

ŠKOLSKI LIST OŠ BARILOVIĆ

Br. 6.

SADRŽAJ:

Vremeplov	3-4-5
Obljetnica 160 godina školstva u Leskovcu Barilovićkom i 100 godina školstva u Belaju	Vesna Car 6-7
To smo mi: mala škola	8
To smo mi: razredna nastava	
MŠ Barilović	9-16
PŠ Belaj	17-27
PŠ Leskovac	28-30
PŠ Siča	31-34
Pedagoški kutak: Kako zapravo razgovaramo s djecom	Dejana Kirinčić 35-36
Projektna nastava na satovima hrvatskoga jezika	Mirjana Vranić Šušlje 37-38
Razigrana paleta:	
likovni i literarni radovi učenika predmetne nastave	39-45
Intervju s Doricom Barbić:	
Radost čitanja i pisanja	Ema Lasić 46-48
Projekt:	
Postani bookcrosser – zavrsti knjigu	Branka Dojčinović 49
Iz povijesnog kalendara	50
EKO kutak	51
GLOBE skupina	52
Tehnička kultura	53
Portreti novih učitelja:	Katja Jozić
Učitelji-pripravnici	54-56
Sport je moj život	57-58
Sportski kutak	Robert Magdić i Sanja Ninković 59-61
Pozdrav od osmaša i sedmaša s maturalca	62

IMPRESSUM

Barilko, list učenika OŠ Barilović
Br. 6., šk. god. 2012./2013., lipanj 2013.

Urednica i redaktorica:
Branka Dojčinović, knjižničarka

Izdavač: OŠ Barilović
Barilović 96, 47252 Barilović

Za izdavača:
Vesna Car, ravnateljica
os-belaj-001@skole.t-com.hr

Fotografija s naslovnice:
Ivana Tuškan Mihalić

Suradnici: učenici i učitelji razredne i predmetne nastave, stručna suradnica tajnica

VREMEPLOV

S radom u novoj šk. god. 2012./2013. započeli smo neasfaltiranim, prašnjavim i neravnim putem do škole. Netko je u tome možda tražio simboliku, a netko je to jednostavno prihvatio bez puno ljutnje i nezadovoljstva. Razlog je bio – modernizacija na još jednom nivou, točnije uvođenje kanalizacije na potezu MO Barilović-Donji Velemerić, sufinancirane iz prepristupnog programa EU IPARD. Kako 1. srpnja postajemo ravnopravnom članicom EU, nadamo se da će i radovi konačno završiti, a pristupni put do škole opet prekriti asfalt.

Novu školsku godinu započeli smo pripremama za obilježavanje 160 godina školstva u Leskovcu Barilovićkom i 100 godina školstva u Belaju, a obilježavanje smo najavili objavom izvornog prijepisa školske spomenice. Najavljena je i provedba zdravstvenog odgoja, a novi član zbornice postao je učitelj TZK Robert Magdić. Školsku godinu započeli smo bez prvog razreda u matičnoj školi, ali vrlo brzo stigla nam je djevojčica Petra i u školi smo i mi dobili prvašića. Kao i svaki rujan u školi je bilo užurbano, ali i poletno kao što bi i trebao biti svaki početak. Obilježili smo Svjetski dan školskog mlijeka konzumiranjem mliječnih proizvoda uz neznatan dodatak čokolade.

U listopadu smo obilježili Međunarodni dan starijih osoba. U goste nam je došla gospođa Danica Božić koja je pokazala kako se i u poznim godinama može voditi aktivan život i uživati. Taj dan su nam se odazvali i nekolicina baka i djedova naših učenika gdje smo ih uz ugodno druženje nastojali podsjetiti na osnovna načela zdrave starosti. Započeli smo i sa snimanjem filma u povodu obilježavanja obljetnica škola. Za nas je 15.10. bio vrlo svečan dan. Program smo započeli na Leskovcu, a nastavili na Belaju. Osobito dirljiv je bio dolazak naših nekadašnjih učitelja i učiteljica koji su se tom prilikom podsjetili svih onih lijepih dana koje su proveli službujući u našem kraju. Obilježili smo i Dan neovisnosti priredbom koju smo, već tradicionalno, objedinili sa svečanošću u povodu Dana kruha, Krajem mjeseca učenici viših razreda išli su na terensku nastavu u Zagreb. Toga dana se nekolicina djelatnika škole uputila u drugom pravcu, prema Perjasici, kako bi posjetili naše nekadašnje područne škole. Vrlo je zanimljivo bilo vidjeti nešto što pripada nekom prošlom vremenu, a opet u nekima budi toliko živih uspomena. Svojim smo posjetom razveselili učiteljicu u mirovini Mariju Pavić koja se s puno vedrine prisjetila svojih učiteljskih dana. Taj mjesec učitelji su sudjelovali u dostojanstvenom sindikalnom prosvjedu u Zagrebu, ali i obilježili Dan učitelja nezaobilaznom feštom.

Zima je u studenom već pokazala zube i nitko nije slutio da će svoju sjenu baciti na veći dio godine. Studeni je već tradicionalno bio rezerviran za posjete tete doktorice našim učenicima. Prigodnim programom prisjetili smo se stradanja branitelja i civila prilikom proboja neprijateljskih tenkova iz Logorišta 4. 11. 1991., ujedno i svih žrtava Domovinskog rata, Drugog svjetskog rata i poraća. Integrirani dan na temu *Hrvatske županije* održan je 28.11. i bio je pun natjecateljskog duha. Učenici svakog razreda nastojali su donijeti dašak običaja, hrane, plesova i pjesme iz različitih krajeva naše domovine. Već sutradan škola je opustjela zbog jednodnevnog štrajka učitelja. Krajem studenoga učenike je posjetio djelatnik HAK-a g. Kovačević koji je učenicima održao predavanje o sigurnosti u prometu te podijelio prigodne poklončiće. Kako je najavljeno da na polugodištu neće biti zaključivanja ocjena, morali smo malo pojačati nadzor jer su neki učenici to shvatili kao dodatno kupovanje vremena, a ocjene su u nekim razredima bile vrlo loše. Stoga smo u 7. razredu održali roditeljski sastanak na kojem su bili prisutni gotovo svi predmetni učitelji kako bi pokušali poboljšati situaciju.

Mladi glazbeni talenti: Nikola Brnardić, 3.r. PŠ Belaj

Prosinac je proletio. Ispitivanja, provjere, pripreme za božićnu priredbu i zimske praznike. Taj mjesec smo ispratili i našu spremačicu gđu Dragu Škrtić u mirovinu. Božićne priredbe su kao i svake godine donijele božićnog duha i topline u naša srca, a raspoloženje je bilo na vrhuncu. Dekoracije, ples i pjesma, s istom temom, a opet svaka na svoj način. Započeli smo s našim područnim školicama, a završili velikom priredbom u matičnoj školi. I naravno, i ove godine fešta učitelja s božićnim predznakom.

Nakon dugih (nekom nedovoljno dugih) praznika prvi dan drugog polugodišta dočekao nas je ... snijeg. Prihvatili smo izazov i napravili snješka najvećeg što smo umjeli. Početkom polugodišta škola je dobila „pojačanje“ u obliku dva učitelja na stručnom osposobljavanju – Sanju (TZK) i Marka (povijest) koji su svoj pripravnički staž započeli plešući s nama, kroz plesne radionice valcera i cha-cha-cha. Učenici su ih vrlo dobro prihvatili. Krenula su natjecanja i smotre, a mi smo i ove godine bili domaćini općinskog natjecanja LiDraNo. Na Županijsko natjecanje su otišli učenici 6.r. iz kategorije dramskog

stvaralaštva, učenica 7.r. Katarina Živčić u literarnom stvaralaštvu i Ema Lasić u kategoriji novinarskog stvaralaštva.

Snijeg je obilježio i veći dio veljače, pa smo se sanjkali, a petaši su našli vremena i za odlazak na klizalište u Karlovac sa svojom razrednicom Ivanom Tuškan Mihalić. S ponovnim radom započela je i igraonica u školi, pa su nas razveselili mališani koji će vrlo skoro puniti klupe naših razreda. Ovaj mjesec nije mogao proći bez priprema i obilježavanja Valentinova i fašnika, a bio je naklonjen i gurmanima pa su se osim krafni jele palačinke i izrađivale skulpture od voća.

Već ga je bilo previše...snijega. Čak mu se niti djeca više nisu radovala. Ipak, u ožujku GLOBE-ovci su krenuli u akciju, tj. na smotru u Delnice, a cijela škola u Zagreb, u Muzej suvremene umjetnosti i Cinestar pogledati Kokove pustolovine u Zagonetnom dječaku. Tehničko osoblje škole osnaženo je novom *muškom rukom* g. Gorana Maglića. Dan općine Barilović – 19.03. ove je godine bio posebno svečan, već i zbog okruglog rođendana – 20 godina joj je tek! Tim povodom otišli smo na misu u crkvu Svetog Josipa. Dan prije u školi je održano natjecanje u gimnastici koje je opet imalo rekordnu gledanost.

Nevjerojatno, ali i u travnju nas je dočekao snijeg. Svima nam je bilo na pameti ono pismo useljenika u Kanadu s YouTubea i ključna riječ *grtalica* (ralica). Najbolji sa školskog natjecanja u gimnastici: Antonio Vratarić, Tomislav Župčić i Tomislav Štefanac među dječacima kao i Andreja Dujam, Mirna Milčić i Slađana Dmitrović predstavljali su nas na Županijskom natjecanju. Tamo su dječaci ostvarili odlično 3. mjesto, a u kategoriji 1. i 2. razreda naš Tomislav Župčić osvojio je zlatnu medalju.

Kako nas je u sportu ove godine krenulo, odlučili smo da i u kategoriji *zaposlenici* donesemo koju medalju. Procjena je bila da bismo u odbojci nešto mogli napraviti pa smo taj mjesec intenzivno trenirali. U travnju je na red došao i, za pedagoga, najradosniji dio posla – uškolavanje prvašića. U školu su počeli pristizati budući prvašići najavljujući, na sveopće veselje, znatno povećanje broja učenika u idućoj školskoj godini. Bližilo se i obilježavanje

Dana škole koje je opet za sobom povuklo niz rasprava i debata ženskog dijela zbornice, a razlog su bile...krpice. Ali ne radi odijevanja, već radi planova za izradu krpenih loptica i lutaka.

Svibanj je i ove godine dokazao da je kraj školske godine na vidiku i užurbanost i nervoza su bile prisutne među učenicima, ali i učiteljima. Dodatnu nervozu ulila je najava mogućeg štrajka i opet su krenule rasprave. Dočekalo nas je natjecanje u odbojci među zaposlenicima škola koje smo dočekali spremni. Ekipa koju su činili: Robert Magdić, Sanja Ninković, Marko Stanković, Josip Novosel, Andreja Štefanac i Ivana Marčac pokazala se kao veliko iznenađenje turnira i donijela ponosno u školu brončanu medalju. Još nas je dugo vremena nosila pobjednička atmosfera čak i nas koji nismo bili dio ekipe. Osjećaj za pamćenje, rekli bi neki. Nakon toga smo i obilježili Dan sporta turnirom u nogometu i graničaru za učenike od 1. do 4. razreda.

„Nabundavanje“ je počelo još danima prije, a svoje snage su odmjerili učenici iz Belaja protiv učenika iz Barilovića, Siče i Leskovca. U konačnici su mrvicu bolji bili Belajci. Kraj mjeseca je obilježen terenskom nastavom u Sisak i Poreč. Zdravstveni odgoj je ukinut i opet se pojavilo pitanje što s neodrađenim satovima uglavnom četvrtog - spornog (čitaj *spolnog*) modula.

Lipanj je trebao početi štrajkom, ali ipak je počelo bez njega. Sedmaši i osmaši su otišli na ekskurziju s razrednicama Sanjom Ninković (u zamjeni) i Mirjanom Vranić Šušlje, a četvrti razredi u Školu u prirodi u Selce s učiteljicama Danijelom Zatezalo i Baricom Banjavčić. Četvrtiaši su imali svoju feštu, a ovogodišnji osmaši su bili prilično samozatajni. *Last minute* vijest je integrirani dan na temu „Nastavni predmet – domaćinstvo“, održan

12.6. Škola se još jednom napunila smijehom, veseljem i pjesmom. Svaki razred odabrao je jednu temu koju je nastojao prikazati što bolje. Temu su bile različite: od zdrave prehrane i prirodnih sredstava za čišćenje, preko zanimljivosti o životinjama, estetskom uređenju prostora, vrta i kulturnog ponašanja, do pružanje prve pomoći. Dvorana je bila puna cvijeća, voća, povrća, pčelara, liječnika, vozača autobusa, zaljubljenih parova...Na radost nekih i žalost ostalih, drugo i treće mjesto osvojili su učenici matične škole, i to 5. i 6. razreda, dok su prvo mjesto nadmoćno uzeli učenici 2. i 3. razreda. U svakom slučaju, tko je slušao

i gledao mogao je naučiti dosta toga vezanog za kulturno ponašanje za stolom i uopće, ali i o ponašanju i djelovanju u nekim opasnim životnim situacijama. Još je jedna školska godina iza nas, nekima će ostati u dobrom sjećanju, a nekima u nešto manje dobrom – kao i svaka prije nje. Ali, što vrijeme bude više prolazilo, sve ćemo se radije vraćati u đачke dane, zabilježene i na stranicama Barilka.

Pripremile: stručne suradnice Dejana Kirinčić i Branka Dojčinović

OBLJETNICA 160 GODINA ŠKOLSTVA U LESKOVCU BARILOVIĆKOM

I 100 GODINA ŠKOLSTVA U BELAJU

Godine 1852. premeštena je trivijalna škola iz općine Švarča u sv. Petru na Mrežnici u općinu Barilović k sv. Josipu na Leskovac. U to vrijeme opstojahu dvije državne škole u općini Švarča tj. u Rakovcu, pa pomenuta u sv. Petru na Mrežnici, dočini općina Barilović kao i cijeli bližnji okoliš naime općina Krnjak, Perjasica i Vojnić nijesu imale slične škole, pa je toga radi ona od sv. Petra ukinuta a osnovana u Leskovcu. Prvi učitelj novo otvorene državne (trivijalne) škole u Leskovcu bijaše Mato Perak.

Do godine 1871./2. opstojahu u vojnoj krajini trivijalne ili državne škole, i općinske ili elementarne. Trivijalne uzdržavaše država a elementarne općina svojim troškom. Obuka u državnim školama dijelila se u dva razreda, a svaki razred u dva odsjeka gornji i doljni.

Ovo je odlomak is Spomenice PŠ Leskovac, najstarije škole na našem području. U njoj smo pronašli i sljedeću rečenicu:

Mjeseca prosinca 1912. premješten ovomjesni učitelj Franjo Jendrašić na novo ustrojenu školu u Belaju na vlastitu molbu...

To je jedini podatak koji nam kazuje da je škola u Belaju počela s radom upravo prije 100 godina. Nadam se da će nam jednog dana konačno biti vraćena i belajska spomenica pa ćemo moći potvrditi točnost ove rečenice. Postoji međutim opravdana sumnja da je belajska škola još starija.

Najava ove svečanosti započela je 21. lipnja 2011. u Ekoselu na Žumberku gdje se na izletu zaposlenika škole održao Skup radnika. Tada smo donijeli odluku o prepisivanju spomenice PŠ Leskovac Barilovički kako bi ostala trajno sačuvana u digitalnom obliku. Na odgonetavanju rukopisa i pretipkavanju radili su svi zaposlenici škole, od učitelja do tehničkog osoblja. Spomenicu je uz ravnateljicu pregledala stručna suradnica škole te je postavila na web stranici škole 23. kolovoza 2012.god. i dostupna je svima. Obljetnicu smo odlučili proslaviti svečanom sjednicom u PŠ Leskovac Barilovički nakon koje smo prisustvovali misi u Crkvi sv. Josipa koju je predvodio župnik Petar Repić. Misi su prisustvovali učenici škole, njihovi roditelji, naši dragi gosti i mještani. Priredbe su pripremili učenici PŠ Leskovac Barilovički, njih šest uz pomoć zbora učenika od 1. do 4. razreda matične škole. Priredbu je pripremila učiteljica Lidija Gojak Pavlić, a učiteljica Danijela Zatezalo zbor. U područnoj školi Belaj priredbu su pripremili svi učenici, njih 43 sa svojim učiteljima/učiteljicama Baricom Banjavčić (koordinatrica cijele priredbe), Renatom Iličem, Nadom Višal i Marijanom Bosiljevac. U uvodnom dijelu priredbe i u Leskovcu i u Belaju prikazan je film koji je osmislila stručna suradnica Dejana Kirinčić uz pomoć Anke Grman i Barice Banjavčić, te učitelja Patrisa Šupera koji je fotografirao učenike. Njihove ideje u film je pretočio učitelj Predrag Novković Mihalić. U filmu svoja sjećanja o školskim danima iznosi gospodin Zvonko Marčac, mještanin Križa Koranskog koji je polazio školu u Leskovcu. Uz priredbe u školama Leskovac i Belaj priređene su izložbe na kojima se mogu vidjeti: fotokopija spomenice Leskovac Bar., kopija imenika iz 1852., stare fotografije učenika koji su pohađali školu. Za snimanje priredbe zaduženi se učitelji Josip Novosel i Robert Magdić, a cijelo vrijeme je fotografirao učitelj Patris Šuper i učiteljica Ivana Tuškan Mihalić.

Na priredbu su pozvani bivši učitelji ovih škola: Đurđica Manojlović, Manda Mihalić, Marina Polović, Slavica Polović, Savka Papa, Matilda Belavić, Ljubica Vahtarić, Nevenka Luketić, Martin Leaković, Antun Benković, Ivan Škrtić, Josip Lončar, Zdravko Župčić te ostali gosti. Tajnica škole Andreja Štefanac pobrinula se da svi dobiju pozivnice koje je osmislila ravnateljica uz tehničku podršku učiteljice Anke Grman, a koje je lektorirala i isprintala knjižničarka Branka Dojčinović. U vrijeme krize lovačka društva Belaj i Perjasica odazvala su se pozivu da za goste naše škole pripreme zakusku. Učitelj, učiteljice i spremačice donijeli su domaće kolače za ovu svečanu prigodu. Uz zakusku bila je i glazba za koju je zadužen učitelj Duško Gvozić. Tehniku je pomogao pripremiti domar škole Jurica Štefanac. Svu ostalu brigu do najsitnijeg detalja vodile su spremačice: Ankica Bošnjak, Jadranka Bosiljevac, Đurđa Banjavčić, Draga Škrtić i kuharica Ivana Marčac. Sve to odvijalo se pod budnim okom ravnateljice škole Vesne Car, uz nesebičnu pomoć tajnice Andreje Štefanac.

Vesna Car, ravnateljica

TO SMO MI: „MALA ŠKOLA“ – UČITELJ JOSIP NOVOSEL

MATIČNA ŠKOLA BARILOVIĆ

Matej Škrtić, Ivana Dobrinić, Leoni Polović,
Petra Marčinković, Stjepan Magdić

PODRUČNA ŠKOLA BELAJ

Lana Čunović, Gabrijel Štefanac, Mateo Goldašić,
Gabrijela Štefanac, Ella Kudasić, Mislav Mihalić,
David Milčić, Marija Brozić

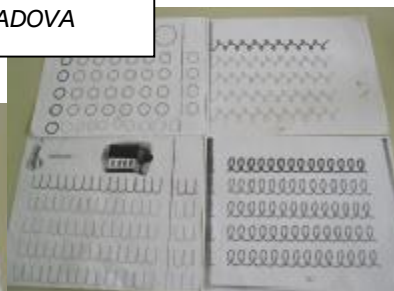
Naši budući prvašići marljivo su učili i radili tijekom ovogodišnje „male škole“

*Pustolovina to je prava, brojanje za nas nije šala!
Slova znamo „kak se šmeka“, još se samo škola čeka...*

NEKI OD NAŠIH VRIJEDNIH RADOVA

VIDIMO SE U PRVOM RAZREDU!

TO SMO MI: MŠ BARILOVIĆ

PRVI I ČETVRTI RAZRED – UČITELJICA DANIJELA ZATEZALO

Ovo smo mi s prijateljima s kojima smo se družili nekoliko godina. Zajedno smo imali tjelesni, uređivali školski cvjetnjak, pjevali na priredbama, pekli palačinke, išli na terensku nastavu, ludovali na maškaradama i još mnogo toga.

Drugo polugodište smo marljivo vezli, pleli šalove, radili goblene, prišivali gumbe i otkrivali sve čari ručnog rada. Velika pomoć nam je bila čistačica Đurđa. Svako je jutro, prije nastave, okupljala vrijedne ručice i učila ih vezenju. U početku je bilo teško uvući konac u iglu, no s vremenom na bijelom platnu nizali su se razni oblici i boje. Pleli smo šalove koji će nas grijati u hladnim zimskim danima. Uz pjesmu i smijeh prišivali smo gumbe i radili goblene.

SVJETSKI NATJEČAJ: KULTURNA BAŠTINA 41ST INTERNATIONAL CHILDREN'S EXHIBITION OF FINE ARTS LIDICE 2013 (ČEŠKA)

Sladana

Mateo

Marko

Marko

Tomo

Tomo

Domagoj

Ena

BOŽIĆNA PRIREDBA

DONI I RONI

Imam dva ljubimca, pse Donija i Ronija. Vole se igrati i zabavljati.

Doni je mali dugodlaki mješanac, a Roni dugodlaki njemački ovčar. Doni ima svijetlosmeđu dlaku i kitnjast rep. Njegove su nožice male i brze, a očice vesele i okrugle, skrivene ispod dlaka koje sliče šiškama. Roni ima crnu dlaku i kitnjast rep. Pravi je pas čuvar. Kad me vide, veselo mašu repom. Vole kad im četkam dlaku. Na povratku iz škole čekaju me na vratima. Tada ih mazim, a oni zadovoljno trljaju glavu o moje noge. Redovito ih vodim u šetnju. Brinem o njihovoj hrani i vodi.

Jako volim svoje pse. Ne bih mogao podnijeti da im se nešto dogodi. Oni su moji najbolji prijatelji.

Mateo Maglić

IZVEDBA „ROBINJE“ NA LIDRANU...

...I KARAOKE

BIMBO

Moj pas Bimbo je mješanac. Voli se igrati.

Ima tamnosmeđe oči. Prepoznajem ga po dlaki i lavežu. Ima male šapice i veliki rep. Igramo se svaki dan. Ja mu cvokoćem i on meni odgovara cvokotanjem. Ta igra mi je zabavna. Bila sam jako tužna kada ga je pogazio auto. Njegova mala šapica je bila slomljena. Odvela sam ga veterinaru. Danima sam ga liječila. Nije htio pojesti tabletu pa sam mu je stavljala u jelo. Žaloste me ljudi koji kažnjavaju i muče životinje. Bimbo je izliječen. Sada veselo laje na poštara koji nam donosi poštu. Kada vidi veterinara, legne na pod i šapicom pokrije oči.

Moj me pas nasmije i razveseli. Dobar i vjeran mi je prijatelj. Molim ljude za više razumijevanja prema životinjama. Ne mučite ih, budite im prijatelji!

Ena Krajačić

RUŽIČASTA SLONICA

Bila jednom jedna jako ružičasta slonica. Svi su je zvali Ružica.

Ona je znatiželjna i razigrana. Svuda je željela gurati svoju surlicu. Jednom je sreća mravojeda koji je ugurao svoju dugu njuškicu u mravinjak. Zapitala ga je: - Što radiš s tim mravima?

- Jedem ih, ja ih obožavam!- usklikne mravojed.

- Kako možeš jesti mrave?- začuđeno upita slonica.

- Mi mravojedi jedemo mrave. Oni su naša poslastica. Jako su ukusni.

- I ja bih probala!- slonica gurne surlu u mravinjak i počne srkati. U surlu joj je ušla zemlja. Mravi su jurili po surli amo-tamo i grickali je. – Jao meni, jao meni!- vrištala je i kihala Ružica. Nateknute surle trčala je prema obližnjoj rječici. Dobro je isprala surlu. Voda je prštala na sve strane, a s njom i preplašeni mravi.

U velikim bolovima slonica je sebi obećala da neće nikada gurati surlu tamo gdje joj nije mjesto. Jest će lišće i kikiriki i neće isprobavati ono što nije za nju.

Marko Marčinković

Na integriranom danu predstavili smo Zadarsku županiju, uz pomoć naših mama, i bogatom trpezom. A nije izostao ni interes medija!

Uskrs nam donosi puno ljubavi, veselja i mir među ljudima.

Slađana

Uskrs slavimo s bližnjima. U toplini doma obitelj je na okupu. Svi su okruženi ljubavlju i mirom. Uskrsli

Mateo

Isus nam je donio nadu. Radujmo se i slavimo Boga.

Uskrs je za mene veliki blagdan. Tada je u mojoj kući posebno radosno. Moje malo srce razvesele pisanice i Uskrs učine još ljepšim.

Tomo

...And last, but not the least – SPORT

Učenici 2. i 3. razreda

2. razred: Nikolina Dujam, Dominik Krivačić, Tea Maglić, Korana Rodak, Morana Škrtić, Martin Štefanac i Tomislav Župčić

3. razred: Karla Belavić, Ružica Brcković i Natali Dobrinić

Najmanjim
biciklom u
povorci
uspješno
stigao do
cilja!

Kad se male ruke
slože, i kompot od
jabuka napraviti se
može - Dan jabuka

SVJETSKI NATJEČAJ: KULTURNA BAŠTINA 41ST INTERNATIONAL CHILDREN'S EXHIBITION OF FINE ARTS LIDICE 2013 (ČEŠKA)

Po čemu prepoznati Hrvatsku? Tu su naravno naše nošnje, kravata, naši svadbeni običaji...

Karla Belavić, 3. r.

Umjetnička fotografija: Martin Štefanac, 2. r.

Morana Škrtić, 2. r.

ZIMA, ZIMA... NIKAD KRAJA...

MOJA MALENKOST, POTOK

Ja sam potok koji veselo žubori. Hladan sam poput stijene. Pitom sam i tih. U meni žive mnoge životinje: rakovi, ribe, žabe... Srne dolaze kod mene na poji. Obožavam proljeće jer tada oko mene rastu potočnice, šumarice, visibabe... Izgledam prekrasno, sve dok ne dođu nemarni ljudi koji svoj otpad odlažu u moje korito. To me jako ljuti.

Posebno se veselim kada taj isti otpad neki dobri ljudi izvade iz moje utrobe. Postajem čišći i ponosno žuborim.

Tomislav Župčić, 2. razred

Martin Štefanac, 2. r.

Morana Škrtić, 2. r.

LIKOV I SJENE

Karla Belavić, 3. r.

Korana Rodak, 2. r.

**NAPOKON PROLJEĆE,
NAJLJEPŠE GODIŠNJE
DOBA! SVE JE
ŽIVNULO! MRAVI,
PČELE, LEPTIRI,
MLADA TRAVA,
PROCVALE
KROŠNJE...
I DJECA, NARAVNO!**

Korana Rodak, 2. r

Korana Rodak, 2. r.

Tea Maglić, 2. r.

Draga Vodo!

Još dok sam bila jako mala djevojčica uživala sam u svim tvojim oblicima. To je jako ljutilo moju mamu. Obukla bi me i obula mi gumene čizme, a ja brže-bolje pojurim po tvojim žućkastim lokvicama. U času sam bila mokra od glave do pete. Tako mokra i promrzla vratila bih se kući. Sjećam se kako je mama bila ogorčena, jer se u nekoliko sekundi na podu kupaoalice stvorila velika hrpa mokre odjeće.

Brzo sam odjenula čistu i suhu odjeću, legla sam u krevet i dobila šalicu vrućeg čaja. Naravno ni čaja ne bi bilo da nema tebe, draga moja.

Jednog je dana nestalo struje (naravno i struja najvećim dijelom nastaje zbog tvoje snage). Bilo mi je jako dosadno jer nisam znala što bih radila. Ručala sam. Malo sam se odmorila, a zatim sam uzela vijaču i krenula u dvorište. Preskakivala sam vijaču uzduž i poprijeko, ali mi je i to brzo dosadilo. Uh! Kako sam žedna! Moram popiti malo vode. Pojurila sam u kuću, odvrnula slavinu, a vode ni za lijek! Nije potekla niti jedna jedina kap. Kakav šok! Ruke su mi prljave, lice i tijelo znojni. Žedna sam kao spužva! Odlučila sam popiti malo mlijeka iz hladnjaka. Iz vana se čuje mamin glas: „Ne otvaraj vrata hladnjaka, nema struje!“ Krenem prema TV-u, uključim ga, a on ni makac. Ah struja, sjetim se! Što je ovo? Kamenito doba? Nema struje, nema vode. Jedino što mi ostaje jesu knjige.

Uzimam dječju enciklopediju i „bacam“ se na čitanje. Brzo pronalazim ono što me zanima i počinjem čitati. Saznala sam da si čak 95% slana. Pet velikih oceana natapa naš planet. Najveći je Tihi ocean ili Pacifik. Dvaput je veći od Atlantika. Vode Indijskog oceana su tople, dok su vode Antartičkog oceana hladne. Artički ocean je najmanji. Iako te ima posvuda na Zemlji, osamdesetak zemalja pati od nestašice pitke vode. Ti si Vodo jedan od izvora života, jer bez tebe čovjek može izdržati svega tri dana.

Vodo, izvoru života i radosti, velika je tvoja moć na Zemlji. Tečeš Zemljom kao njezin krvotok. Tisuće potoka i rijeka nose te prema morima i oceanima. Nekad si mirna i spokojna, ponekad si brza i bučna. U tebi se ogledaju Sunce i oblaci. Sa tobom se susrećem svaki dan kad te pijem, kad se kupam i kad perem posude. Volim te. Volim te kad si nježna i zelena. Sretna sam što te imam. Ne zagađujem te i čuvam te. Lijepa si dok tečeš. Kad te taknem rukom, osjetim tvoju hladnoću. Ti si Vodo, pravi kameleon, jer se javljaš u raznim oblicima. Lijepa si dok se u kapima rose nježno držiš na vlatima trave. Volim te ljeti dok mi u toplim kapima kliziš niz lice. Obožavam kristalne pahulje na mome toplom dlanu. Ipak neka tvoja lica volim malo manje. Ne volim tmurne jesenje kiše bez kraja i konca. Ne volim hladna i maglovita jutra, bljuzgu na ulicama i ledenu kišu. Najviše se bojim kada izadeš iz svoga korita i nosiš sve pred sobom. Ne ljutim se na tebe, jer ti nisi kriva za takvo stanje.

Neki ljudi vole samo sebe. Ne razmišljaju o drugima. Važan im je novac i zarada. A buduće generacije? Njima to nije važno. Zato ih ti tu i tamo upozoriš što će se dogoditi ako budu radili po svome. Brza, mutna i nemilosrdna juriš kroz njihove kuće, ulaziš u podrum, odnosiš ljetinu... Nakon nekog vremena tvoja ljutnja prestaje. Iza oblaka opet proviruje sunce, a ti se vraćaš u svoje korito i mirno tečeš prema ušću. Upozorenje ljudima neko vrijeme traje, a zatim se sve ponavlja. Oni zaboravljaju i ne slušaju te. Ti se vraćaš i kažnjavaš ih. I tako ta igra traje stoljećima.

Draga moja, već sam se umorila od pisanja. Molim te budi vesela i vedra. Ponekad „pokaži zube“ i upozori ljude, ali ne čini to često. Opametit će se ljudi, vidjet ćeš!

Voli Te Tvoja Karla

INTEGRIRANI DANI

HRVATSKE ŽUPANIJE – predstavili smo Šibensko – kninsku županiju

Svečano ukrašeni stol s delicijama iz ŠK županije, Šijavica i Erino kolo... Raspjevano, veselo i poučno!

DOMAĆINSTVO – Prva pomoć

Brzo djelovanje vrlo je važno kako bi se pomoglo nekome. Vrijeme je u tom trenutku ključni faktor. Imajte na umu da je uvijek bolje učiniti barem nešto nego ne učiniti baš ništa. Sjetite se – razlika između učiniti nešto i ne učiniti ništa je **nečiji život**.

Reanimacija: 30 masaža pa 2 upuha

Ozljeda kralježnice

Bočni položaj pri besvjesnom stanju

Zaustavljanje krvarenja i imobilizacija ruke

SPORTSKI DAN

Ekipa Pčelica u naletu – graničar, djevojčice, 1. i 2. r.

ISTRA – TERENSKA NASTAVA

Uspón prema Motovunu – gradu Velog Jože

UČENICI: Luka, Marija, Sara, Lukas, Niko, Lucija, Matea, Ivan, Martin, Gabrijel i Maja

Posjetili smo PU Karlovačku, gdje smo puno toga naučili o kretanju u prometu nas đaka prvaka. Ljubazni policajac nam je pokazao policijska vozila, a naročito nam se svidio veliki motor!

**Moto našeg razreda: ZBRAJAJ SREĆU, ODUZMI NESREĆU
MNOŽI PRIJATELJSTVO, PODIJELI LJUBAV**

NEKI OD NAŠIH NAJBOLJIH RADOVA

Marija Škrtić

Martin Belavić

Gabrijel Halar

Matea Špoljarić

Lukas Kolić

Luka Brozić

Náš planet Zemlja

Skupni rad

Integrirani dan : Hrvatske županije

SPLITSKO- DALMATINSKA ŽUPANIJA – osvojili smo **3.** mjesto u vrlo jakoj konkurenciji. Bilo je tu djevojčica u tradicionalnoj splitskoj nošnji, Hajdukovih igrača, klapskih pjevača i ribara. Stol je bio pun dalmatinskog bilja i netom ubranih mandarina, a bile su tu i nezaobilazne fritule.

Jutarnja tjelovježba

– može i ovako!

Zatvorenu učionicu zamijenili smo

sunčanim šumskim proplankom!

I za kraj - nekoliko kadrova iz našeg školskog cvjetnjaka

TO SMO MI: PŠ BELAJ

DRUGI RAZRED – UČITELJICA NADA VIŠAL

UČENICI: Matej Bačelić, Željko Bosiljevac, Tihana Bosiljevac Smok, Viktoria Gojak, Tomica Goldašić, Mile Jurković, Ivan Mateša, Dorotea Štefanac, Natalija Štefanac, Johana Zausnig

Moja učionica

Zovem se Dorotea. Idem u 2. razred PŠ Belaj. Moja se učiteljica zove Nada Višal. Imamo četiri učionice, dvoranu, zbornicu i kuhinju. U našoj učionici ima mnogo plakata. Volim cijelu svoju školu i učitelje.

Dorotea Štefanac

Istraživali smo Dubrovačko-neretvansku županiju, odjenuli se u nošnje dubrovačkog kraja, plesali njihov ples Linđo, svirali lijericu i pjevali pjesmu La musica di notte.

U učionici imamo veliki sat od papira na kojem vježbamo očitati vrijeme.

Uživali smo jedan dan u godini biti netko drugi.

Igrokazom „Tko je ukrao zimu“ upozoravamo na važnost očuvanja okoliša.

Moja mama

Moja mama se zove Ivana. Ona je vitka. Lice joj je nježno. Ima plave oči. I kosa joj je tanka i plava. Moja mama najviše voli nositi traperice i majicu kratkih rukava.

Tihana Bosiljevac Smok

Opis balerine

Ova balerina ima oko 20 godina. Tijelo joj je vitko i vrlo lijepo. Oči su joj zatvorene. Frizura joj je kovrčava. Lice joj je lijepo, veselo i simpatično. Odjeća joj je malo bijela malo crna. Plesala je u jednom kazalištu i dobila veliki pljesak.

Ivan Mateša

Obilježili smo Dan planeta Zemlje: Zajednički rad

Utrka s jajima u žlici uvijek je zabavna

Na Dan škole našem slavlju pridružili su se roditelji.

PŠ BELAJ – 3. razred – učitelj Renato Ilić

To smo mi.....,

a to su naši radovi....

LUDE MAŠKARE

Lude maškare se održavaju svake godine 10. veljače. Tada se svi okupe na seoskom trgu točno u dva sata poslijepodne. Toliko se svi zamaskiraju da ni susjed susjeda ne prepoznaje. Susjed Ivan maskirao se u klauna. Njegova žena u kraljicu, a sin u nindžu. Prvi Ivanov susjed maskirao se u lava, njegova žena u zebru, a kći u klokana – prava životinjska obitelj. Drugi susjed Đuro maskirao se u kauboja, njegova mama u vilu, a tata u vojnika. I tako redom, susjed za susjedom imao je neku neobičnu masku. Nisu se dali smesti čak ni kada je kiša počela padati. Uz friško pečene krafne i razna pića, maštovito maskirano društvo uživalo je do kasnih noćnih sati. Pitanje je samo: „Kako li će ujutro, nakon ludih maškara, samo ustati iz toplih kreveta? ”

Tihana Tuškan

STIGLO JE PROLJEĆE

Proljeće je lijepo godišnje doba. Dolazi poslije zime. U proljeće je sve veselo. Vraćaju se ptice selice. Pčele zuje od cvijeta do cvijeta i prave med. Drveće dobiva zelene haljine od lišća. Jabuke i kruške cvjetaju da bi u jesen dale mnoge slatke plodove. Livade su zelene i pune proljetnog cvijeća. Ljudi su veseli i uživaju u toplini sunca. Svi su izašli iz kuća i rade u polju. Proljeće je super i ja ga jako volim.

Katarina Mihalić

KATARINA MIHALIĆ

HELENA POLOVIĆ

ADRIJANA VIDEKIĆ

PAVO GOJAK

ADRIJANA VIDEKIĆ

DA SAM JA SUPERHEROJ

Da mogu zaželjati jednu neobičnu i posebnu želju, zaželio bih da postanem superheroj. Kad bih bio superheroj zvao bih se Filip Neustrašivi. Svi bi mi se divili, djeca bi trčala za mnom i zamišljala si da će i oni jednog dana, kad odrastu, biti poput mene. Ja bih bio najbolji Superheroj na svijetu! Pomagao bih svima oko sebe. Starijim ljudima bih pomagao da prijeđu cestu, a kad bi na cestu doletjela lopta s dječjeg igrališta, ja bih ju odmah bacio natrag djeci, prije nego što bi neko dijete krenulo po loptu. Zaustavio bih sve ratove na svijetu, tuga bi postala smijeh. Da sam ja superheroj, sve nepravde bi bile ispravljene i svi bi bili sretni i zadovoljni, a moja majka bi bila najponosnija mama na svijetu jer bi bila mama superheroja!

Filip Banjavčić

VLAK U SNIJEGU

A SAM JA KONOBAR

Da sam ja konobar, bio bih pristojan prema gostu. Kad gost naruči piće, ne smijem kasniti. Konobar treba dobro računati, dobro pamtiti, ako mi gost dade veću novčanicu, ja mu moram znati izvratiti *kusur* i nadati se da će mi ostaviti dobru napojnicu. Konobar mora znati spravljati više vrsta koktela da bi privukao više gostiju.

Josip Štanduhar

DA SAM JA NOGOMETAŠ

Bio bih nogometaš, zato što dobro igram nogomet i zato što volim nogomet. Putovao bih diljem svijeta. Igrao bih utakmice i zabavljao se. Imao bih puno prijatelja, pobjeđivali bismo druge klubove i postali prvaci svijeta. Bio bih slavan i bogat. Tako bih mogao činiti dobra djela i pomagati drugima.

To bi me činilo sretnim.

Dominik Stanković

DA SAM JA PRINCEZA....

Da sam princeza imala bih lijepe haljine. Živjela bih u dvorcu i imala bih kraljevića za supruga. Cvjetnjak bi bio pun ruža i drugog cvijeća. Blizu bi bio i potočić gdje bismo stalno dolazili na doručke, ručkove, večere...I nikad se ne bismo razdvojili. Zajedno bismo se šetali kao prava kraljevska obitelj. Živjeli bismo dugo i sretno.

Tihana Tuškan

Dominik Stanković

To smo mi...učenici trećeg razreda PŠ Belaj. Pokazali smo Vam samo neke od brojnih uradaka nastalih tijekom školske godine. Uložili smo puno truda i ljubavi u radove pa se nadamo da Vam se sviđaju... **J**

TO SMO MI: PŠ BELAJ

ČETVRTI RAZRED – UČITELJICA BARICA BANJAVČIĆ

Tijekom ove školske godine svi učitelji i učenici PŠ Belaj pokazali su kako se zajedničkim radom i trudom mnogi dani mogu prigodno obilježiti.

DAN SJEĆANJA NA VUKOVAR

100 GODINA PŠ BELAJ

Blagdan Svetog Josipa obilježavamo pješačenjem uz molitvu križnog puta. Posjećujemo PŠ Leskovac i crkvu Sv. Josipa gdje svi sudjelujemo pri svetoj misi.

ZIMA

U moj kraj stigla zima,
jako oštre zube ima

Svud pahulje sada lete
i vesele svako dijete

Sanjke jure, žure jako
i po cijele dane tako.

Marko Belavić

Dolaskom prvog snijega na obližnjem su brežuljku učenici i učitelji zajedno uživali u sanjkanju i ostalim zimskim radostima.

Patricia Grčić

Ana Brozić

Petra Banjavčić

Marija Štefanac

Dan koji je počeo loše, a završio dobro

Škola je organizirala integrirani dan. Svaki razred predstavljao je jednu hrvatsku županiju. Moj razred predstavljao je Primorsko-goransku. Cijelo vrijeme dok su trajale pripreme za taj dan, bio sam vrlo uzbuđen. Odlučio sam obući delničku nošnju. Došao je i taj dan. Nažalost, nakon nekoliko lijepih sunčanih dana, baš taj počela je padati kiša. Moj brat, mama i ja krenuli smo na autobus. Putem do stanice projurio je automobil i pošpricao nas. Naravno, mene najviše. Nakon toliko priprema i truda moja bijela nošnja bila je umrljana. Bio sam bijesan, razočaran i žalostan u isto vrijeme. Osjećao sam se jedno i bespomoćno. Razmišljao sam kako ću takav u školu, svi će mi se smijati. Sreća je bila na mojoj strani. Mama je bez imalo razmišljanja uzela maramicu i brzo očistila mrlje. Nije ih potpuno uklonila, ali više nisu bile upadljive. Nezgodu sam zaboravio, čim sam stigao u školu i vidio da to nitko nije primijetio. Čitav dan u školi bio je lijep i zabavan, a počeo je tako loše.

Marko Belavić

Očekivanje proljeća

Snijeg se topi,
snjegovića više nema.

Cvrkutanje veselih ptičica
otvara cvijeću šarene latice.

Oblačno više nije,
naše lijepo sunce nas grije.
I dok ono sa neba sja
to je znak
proljeća.

Petra Banjavčić

Dolazi proljeće

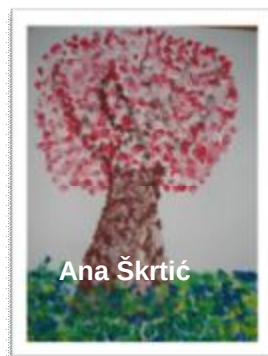
Proljeće nam dolazi,
A zima odlazi.
Snijeg nestaje dan po dan,
Ptice se vraćaju,
Sve se budi.
Veseli jaglac u travi se žuti.
Proljeće s lijepim mirisom
stiže
I svaki dan sve je bliže.

MARKO BELAVIĆ

Petra Halar

Marko Belavić

TRAVKA

Ako vjetar zapiri,
Neka travka iz zemlje izviri,
A srce nek' joj se smiri

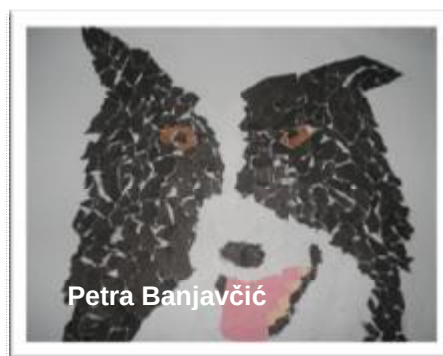
Što to taj vjetar donosi?
Kišu što ovu travku rosi;
Rosi da je kosac lakše pokosi.
Ta travka sićušna i nježna
Ima mnogo briga i čežnja
Čao će morat reći svima i
DOVIĐENJA.

ANA ŠKRTIĆ

PROSLAVA ROĐENDANA

Bio sam na rođendanu kod svoje prijateljice Karle. Igrali smo igrice na računalu, gledali crtiće i igrali se balonima. Kad smo se naigrali, slikali smo se uz tortu. Tako smo proslavili rođendan.

Ivan Škrtić

JEDAN DAN LJETOVANJA

Ljetovanje moje obitelji razlikuje se od uobičajenog ljetovanja. Odlazimo na više jednodnevnih izleta koje je teško dočekati. I eto, prvi neradni ljetni dan za mog tatu. Sjeli smo u auto i krenuli na put prema moru. Odredište Crikvenica. Oblaci koji su nas pratili cijelim putem nisu nam davali veliku nadu u lijepo vrijeme. Čim smo došli, uskočili smo u more. Najednom je nestala i zadnja zraka sunca. Tata je pogled bacio prema velikom sivom oblaku i rekao : "Ovaj oblak donosi kišu, a možda i nevrijeme." Pokupili smo svoje stvari i krenuli prema autu. I ostali su ljudi užurbano napuštali plažu. Nastao je pravi kaos. Vozeći se uz obalu mora gledali smo čari mora i cijele prirode. Niti u jednom trenutku nismo požalili što smo taj dan krenuli na izlet.

Ana Škrtić

NA LJETOVANJU

Petak ujutro nestrpljivo čekam mamu da dođe s posla i da napokon krenemo na more. Došla je i krećemo u Selce. Veselim se kako ćemo se kupati, igrati i sunčati. Nakon dugog putovanja stigli smo. Uzbuđeno vadim kupaći kostim i idemo na plažu. Ali vrijeme nije onakvo kakvo sam očekivala. Puše hladan vjetar , more je hladno i nema sunca. Tužna sam i razočarana. Navečer smo išli u šetnju i vidjeli da je u obližnjem parku mnoštvo ljudi. Moji vršnjaci plešu, pjevaju. Pogledam malo bolje i vidim svoju prijateljicu iz vrtića kako gimnasticira na gredi. Nisam mogla vjerovati kakve akrobacije izvodi. Pljeskala sam i bila oduševljena. Stalno sam razmišljala o tome kako je moja prijateljica vješta.

Ostatak ljetovanja bio je lijep, ali ne kao prva večer.

Anamarija Bukovac

TO SMO MI: PŠ LESKOVAC BARILOVIČKI

- UČITELJICA LIDIJA GOJAK PAVLIĆ

U šk. god. 2012./2013. PŠ Leskovac Barilovički pohađalo je 6 učenika u trirazrednoj kombinaciji.

1. razred: Ante Spudić, Luka Spudić, Mateo Spudić

2. razred: Antea Marčac

3. razred: Mirta Marčac, Ivan Spudić

I ovu školsku godinu obilježili smo brojnim aktivnostima. Ona najvažnija, svakako je bila **160. obljetnica naše područne škole** koju smo proslavili svečanom priredbom i misom.

Pregled ostalih aktivnosti:

Božićna priredba

Posjet PP Duga Resa

POSJET VODOVODU KARLOVAC

DAN JABUKA

SNJEŽNE RADOSTI

BOŽIĆNA RADIONICA

MASKENBAL

EKOAKCIJA I UREĐENJE CVJETNJAKA ŠKOLE

TERENSKA NASTAVA – ZAGREB

INTEGRIRANI DAN – KRAPINSKO-ZAGORSKA ŽUPANIJA

L I T E R A R N I K U T A K

MOJA MAMA

Moja mama se zove Marijana. Ima crnu kosu i smeđe oči. Voli cvijeće: ruže i visibabe.

Mateo Spudić, 1. r.

Mama se zove Ivana. Mama ima smeđu kosu. Mama ima plave oči. Moja mama me voli.

Ante Spudić, 1. r.

Moja mama ima smeđu kosu i smeđe oči. Lijepa je kao leptir. Pomaže mi u zadaći. Sretan ti Majčin dan. To ti želi Luka.

Luka Spudić, 1. r.

Moja mama je lijepa kao leptir na cvijetu,

Ja je volim najviše na svijetu.

Nježna je i brižna, ostavit je nikad neću,

U njoj sam pronašla svu ljubav i sreću.

Ona je moj život cijeli,

Ona je žuto sunce i oblak bijeli.

Ona je mojoj pjesmi tema,

Takvu mamu nitko nema.

Zahvaljujem joj ja za sve,

Neka zna da volim je!

Mirta Marčac, 3. r.

ŠTO ME ČINI SRETNOM

Sretna sam kada hodam bosa,

Po travi koju je umila rosa,

Ili dok me sunce grije,

Jer tada se vedrije smijem.

Sretna sam kad mojoj sestri nastanu brkovi
od mlijeka,

Kad joj je kosa lepršava i meka.

Sreća je kad svane dan,

Kad u vrtu raste tulipan.

Za mene je sreća kad sam u školi,

I kad me mama zagrlji i kaže da me voli.

Mirta Marčac, 3. r.

Mene čini sretnom kada sunce sije,

Jer tada mi se srce smije.

Sretna sam kad je Mirti vedro lice,

A bosa joj nožice.

Sretna sam kad leptiri lete,

A srce mi ružno vrijeme mete.

Sretna sam kad sreća sije,

A nebo mi se vedro smije.

Antea Marčac, 2. razred

TO SMO MI: PŠ SIČA – učiteljica Maja Pignar-Mijović

Ovu školsku godinu 2012./2013. polazi 7 učenika u trirazrednoj kombinaciji. Uz učiteljicu Maju tu su bili vjeroučitelj Jure Gagić i učiteljica engleskog jezika Kristina Cindrić-Banović s kojima smo radili i uspješno surađivali na božićnoj priredbi i projektu Hrvatski i engleski se vole. Naša teta Ankica rado je sudjelovala u našim kreativnim aktivnostima. Družili smo se, učili, otkrivali, putovali, igrali, glumili. Obilježili smo mnoge prigodne datume, a i bibliobus, s tetom Natašom i stričekom Nikolom, redovito nam je dolazio s novim knjigama i filmovima. Nakon svega ipak se veselimo dugom, toplom ljetu.

NAŠ BIBLIOBUS

Naš bibliobus dolazi svaki drugi utorak. Čim stigne, odmah znamo što ćemo posuditi. Kad nemamo ništa određeno za lektiru, znamo

Dražen Boljar, 4. r.

posuditi neki crtić pa ga zajedno s prijateljima pogledamo.

Naša pokretna knjižnica je plave boje kao nebo po kojem lete leptirići u obliku knjiga. U knjižnici na četiri kotača rade teta Nataša i striček Nikola. Oni su naši dobri prijatelji koji će ispuniti naše želje. U našem bibliobusu imamo 4500 knjiga, slikovnica, stripova i filmova.

Dražen Boljar, 4. r.

MOJA ČAROBNA OLOVKA

Prijatelji i ja smo išli iz škole i u travi je ležala jedna olovka. Uzeli smo ju i odnijeli kući. Olovka je bila plave boje s crnim točkicama. Išao sam pisati zadaću i uzeo sam tu olovku. Pisala je crnim slovima. Olovka je pisala isti rukopis kao i ja. Odnio sam ju prijatelju, a ona je pisala baš kao i moj prijatelj. Moj prijatelj i ja smo bili najbolji učenici na školi. Dogovorili smo se da nikome nećemo reći za tajnu olovke.

Predrag Boljar, 4. r.

Jasenko, Ivona
Grginčić, 1. r.

Klaun, Marta
Novosel, 1. r.

Robot, grupni
rad, 1. i 3. r.

Robot, grupni
rad, 4. r.

Neobično drvo,
Matija Luketić, 4. r.

Čizmica,
Sebastijan Novosel, 3. r.

MOJ TJEDAN BEZ TELEVIZIJE I IGRICA

Jednog dana u mom selu bilo je veliko nevrijeme. Nastao je veliki kvar. Nismo imali struje cijeli tjedan. Nisam mogao gledati TV i igrati igrice pa sam smislio druge igre. U ponedjeljak se igrao nogomet, u utorak smo se igrali rata, u srijedu smo se grudali. Četvrtak je bio dan za Čovječe ne ljuti se, a petak za školicu. U subotu smo radili velikog snjegovića, a u nedjelju smo se odmarali. To mi je bio najbolji tjedan.

Sebastijan Novosel, 3. r.

NEISPUNJENO OBEĆANJE

Jednog dana tata mi je obećao da će mi donijeti igrice kada dođe iz grada. Ja sam bio dobar. Sve sam radio i veselio sam se igrici. Nije mi bilo žao što sam morao sve raditi. Kada je došao iz grada, nije mi donio igrice. Bio sam tužan, razočaran i jako ljut.

Sebastijan Novosel, 3. r.

ŠTO JE LJUBAV?

LJUBAV JE LIJEPA.

FILIP, 1. r.

LJUBAV JE KAD NETKO NEKOG VOLI .
ON SE OSJEĆA JAKO SRETNIO I VESELO I
UVIJEK JOJ NEŠTO POKLONI.

SEBASTIJAN, 3. r.

LJUBAV JE KAD SE NETKO JAKO VOLI I
KAD JE ZALJUBLJEN.

IVONA, 1. r.

LJUBAV JE SREĆA, DOBROTA, VESELJE

DRAŽEN, 4. r.

LJUBAV JE KAD NEKOM NEŠTO POKLONIŠ.
LJUBAV JE RADOST.
LJUBAV JE KAD NEKOG VOLIŠ.

MATIJA, 4. r.

ZA MENE JE LJUBAV MOJ ZEC KIKO.

MARTA, 1. r.

ZALJUBLJENOST JE KAD SE ZALJUBIŠ U NEKOG.
LJUBAV JE SREĆA

PREDRAG, 4. r.

KAKAV JE MOJ DOM?

VOLIM TOPLINU SVOGA DOMA.
MOJ DOM JE NEŠTO ŠTO NAJVIŠE VOLIM.

MARTA, 1. r.

MOJ DOM JE LIJEPI. MOJ DOM JE TOPAO.
JA VOLIM SVOJ DOM.

FILIP, 1. r.

MOJ DOM JE LIJEPI I TOPAO.
U NJEMU JE LIJEPO I VESELO.

IVONA, 1. r.

Licitarско srce, grupni rad, 1., 3. i 4. r.

Čovječuljak od voća i povrća, Filip Luketić, 1. r.

Gnijezdo, Predrag Boljar, 4. r.

POSJET ZAGREBU

Učenici 4.r.putovali su u Zagreb. Ujutro smo krenuli vlakom iz Duge Rese. Prvi smo se put vozili vlakom. Kad smo došli u Zagreb, počeli smo s razgledavanjem. Vidjeli smo Trg bana Jelačića, Cvjetni trg. Ugledali smo spomenik kralju Tomislavu. Šetali smo najduljom ulicom u gradu. Ta se ulica zove Ilica. Slikali smo se pred Hrvatskim narodnim kazalištem. Vidjeli smo Hrvatski sabor. Vozili smo se žičarom prema Gornjem gradu. Odozgo smo vidjeli kako je velik grad Zagreb. U podne smo čuli Grički top. Šetali smo dugo i vidjeli jesen u gradu. Na povratku smo pojeli nešto u McDonald'su. Vlakom smo se vratili u Dugu Resu. Roditelji su nas odvezli kući. Kada smo došli, svi smo bili sretni.

Matija Luketić, 4. r.

Na integriranom danu predstavili smo Istarsku županiju

Posjetili smo PP Duga Resa s prijateljima iz Barilovićkog Leskovca

Projekt Hrvatski i engleski se vole s učiteljicom Kristinom Cindrić-Banović rezultirao je našom prvom razrednom slikovnicom.

Obilježili smo Dječji tjedan

RODITELJI I UČENICI I TETA ANKICA NAUČILI SU DECOUPAGE TEHNIKU
(NAŠA BOŽIČNA I USKRSNA RADIONICA)

POSJET KAZALIŠTU LUTAKA

ZIMSKE RADOSTI

MAŠKARADA

EKOAKCIJA

POZDRAV IZ PŠ SIČA ZA OVU ŠKOLSKU GODINU!!!

Kako zapravo razgovaramo s djecom?

Sve više razmišljajući o tome kako nije nimalo lako biti roditelj, došla sam do spoznaje da u razgovoru s djetetom nije važan samo sadržaj već i način na koji taj sadržaj iznosimo. To je posebno važno u primjeni razgovora u odgoju djeteta. Mnogo toga ne dopire do djeteta ne zato što ono odbija sadržaj, nego zato što ne može prihvatiti način našeg razgovora s njim.

U stanju smo razgovarati o svemu samo ne o samome razgovoru. Čudimo se što nas djeca ne razumiju, a niti ne pomislimo da se koristimo krivim načinom razgovora. Toliko smo usredotočeni na problem da ne razmišljamo o razgovoru koji nam možda ne omogućuje rješavanje samog problema.

Spremni smo mijenjati i temu i sugovornika, ali ne i sam način razgovora. Vrlo često griješimo postavljajući izravna pitanja. Zanima nas zašto se nešto dogodilo, a ne kako je do toga došlo. Igramo se istražitelja, saslušavamo dijete, stavljamo ga na optuženičku klupu. Najradije preuzimamo ulogu tužitelja. Vrlo često svojim pitanjima vrijeđamo dijete, a da toga nismo niti svjesni. Kao da nas samo zanima prošlost, manje sadašnjost, a još manje budućnost. Kopamo po prošlosti, ignoriramo sadašnjost i izbjegavamo budućnost. Više nas zanima kako je problem nastao nego kako ga riješiti. Vrlo često griješimo prekidajući dijete, mijenjajući temu. Namećemo svoju, a prekidamo njegovu temu. Ističemo samo svoje, a ignoriramo njegovo. Vrlo često uživamo u svojim monolozima pred njima. Dijalog zanemarujemo, a razgovor nam se pretvara u naučeno predavanje.

Zašto tako razgovaramo? Jedan od razloga je sigurno krivo uvjerenje da se razgovor, komunikacija da jednom naučiti i zatim ostaje naše vlasništvo koje ne možemo izgubiti. Zaboravljamo da je razgovor živi proces, proces koji se mijenja. Ukoliko ga ne održavamo, on sam po sebi postaje lošiji, prelazi u svoju manje vrijednu varijantu i, a da to i ne opazimo, prestaje biti ono što mi mislimo da jest.

Drugi razlog je možda iluzija da razgovor ima svoje općevažeće recepte koje treba samo naučiti i primjenjivati bez obzira o kome se radi. Zato se vjerojatno čudimo kada isti recept primjenjujemo na dvoje različite djece, a rezultati su nam suprotni. Odgajamo ih jednako, jednake stvari im pričamo i u čemu je onda problem? Zašto nešto uspijevamo dokazati jednom djetetu, a drugome ne?

Razlika nije možda u nama, niti u njima, već „između nas“, u našem razgovoru, komunikaciji, odnosu. Nedavno sam pročitala da bi prije svakog razgovora trebalo pitati sugovornika želi li s nama, baš sada, na ovaj način i upravo o tome razgovarati. Zatim bi trebalo pitati kako želi da s njim razgovaramo i zajedno s njim pronaći baš onaj oblik razgovora koji njemu najviše odgovara.

Dolazim do zaključka da mi ne razgovaramo loše zato što ne znamo razgovarati, nego zato što nemamo uvid u svoj razgovor. U razgovoru nije važan samo sadržaj nego i način na koji taj sadržaj iznosimo. Mnogo toga ne dopire do naše djece ne zato što oni odbijaju sadržaj nego zato što ne mogu prihvatiti način našega razgovora s njima.

Stručna suradnica:

Dejana Kirinčić, dipl. soc. radnica

A evo sada i male provjere naših odnosa u obitelji. Pokušajte biti što iskreniji jedni prema drugima i učite na greškama jer je cilj ovog upitnika nešto na čemu uvijek treba raditi i što nam se često čini nedostižnim - kvalitetnija međusobna komunikacija.

UPITNIK: Kakvi su vaši odnosi u obitelji?

Upitnik posebno popunjavaju djeca, posebno roditelji. Usporedite rezultate. Obratite pozornost na odgovore djece i partnera.

Odgovarajte na svako pitanje ocjenama od 1 do 5 .

1. Puno vremena provodimo zajedno
2. Radimo ono što volimo i u čemu uživamo
3. Dogovaramo se
4. Vrlo smo bliski i vjerujemo jedni drugima
5. Pomažemo se međusobno
6. Svađamo se jedni s drugima
7. Nama je u obitelji dobro
8. Slobodno izražavam svoje misli i osjećaje
9. Doživljavamo ljubav obitelji
10. Naše nam obiteljsko ime puno znači
11. Svatko zna što treba raditi
12. Uživamo u različitosti i posebnosti
13. Imamo dovoljno sličnih i istih ciljeva
14. Jedni druge snažimo, jačamo i podržavamo
15. Drago nam je kad smo na okupu - zajedno
16. Brinemo jedni o drugima
17. Kad smo zajedno, često se smijemo.

Rezultati:

- ako imate manje od 38 bodova, vrijeme je da zastanete, pogledate detaljnije gdje ste i razmislite o nekim promjenama u obitelji (odgovori članova mogu poslužiti kao indikator što ne valja)
- ako je vaš rezultat između 39 i 56 bodova, možete biti sigurni da ste negdje u prosjeku (obratite pozornost na stavke koje su ocijenjene najnižim ocjenama)
- sve iznad 57 bodova ukazuje na pozitivno ohrabrujuću i vedru obiteljsku sreću

Za one koji su zadovoljni ostvarenim rezultatom – čestitamo i nastavite raditi na poboljšanju vaših odnosa unutar obitelji jer ljubav treba njegovati da se ne izgubi. Ako ste nezadovoljni dobivenim rezultatima ne očajavajte jer je griješiti ljudski i čovjek uči dok je živ. A možda čeznete za nečim što i ne postoji.

“Ako nekad, jureći za srećom, nađete tu sreću, vi ćete, kao i ona starica što je tražila naočale, otkriti da vam je sreća sve vrijeme bila na nosu.” Bernard Shaw

PROJEKTNA NASTAVA NA SATOVIMA HRVATSKOGA JEZIKA

TEMA: KOMUNIKACIJA MLADIH

Učenici 7. Razreda imali su priliku mjesec dana pratiti komunikacijske vještine mladih naraštaja u školi i svojoj okolini.

Učenica Martina Bukovac anketirala je 15 ispitanika o zanimanju za svjetske jezike. I dalje su to engleski jezik, njemački, talijanski, francuski, španjolski i japanski.

Ne samo da u društvu kroz slobodno vrijeme razgovaramo koristeći anglizme, talijanizme i germanizme, već je to postao pomalo i obiteljski "fensi" govor. Često se pozdravljamo sa „ćus“ ili „ćao“, sporazumijevamo kraćim stranim izrazima kako bismo bili „cool“.

Učenik Franjo Erić u svom praćenju primjećuje dosta vulgarizama koje nije nikako lijepo čuti, pogotovo od djevojčica. U školi se govori dosta zavičajnim riječima – naravno, treba njegovati zavičajni govor, ali u javnim ustanovama prednost imaju normirane riječi našeg zvučnog jezika.

Antonija Polović pratila je tekst deklaracija na proizvodima i susrela se s dosta riječi koje mnogi i ne razumiju; kao npr., koenzim Q 10, keratin, optimalno, ultra, intenzivno, bez limita...

Katarina Živčić je posjetila internetske stranice svjetski poznatih časopisa New York Timesa koji je objavio 42 400 članaka o Hrvatskoj, BBC-a sa 7900 rezultata u kojima se spominje Hrvatska i The Guardian koji ima oko 9700 članaka o nama. Od zastupljenijih sadržaja tu su sport – nogomet i tenis, oslobođenje generala Markača i Gotovine te ulazak Hrvatske u EU.

Učenik Petar Ruša je u nekoliko lijepih rečenica prikazao našu domovinu zamišljenom turistu s kojim bi se susreo.

Neki učenici su pratili najčešće pravopisne i pravogovorne pogreške iz dana u dan u različitim okolnostima i na različitim mjestima. Prepoznavamo medijske manipulacije u reklamama, uspoređujemo načine komunikacije i učimo se prihvatiti najbolje, otkrivamo svoj pretežni stil komunikacije.

Učenici 8.razreda pratili su uporabu stranih riječi, novotvorenica i dijalektizama među učenicima od 5. do 8.razreda. Prevladava uporaba dijalektizama i novotvorenica.

„Mogućnost sporazumijevanja neopisivo je i neobjašnjivo čudo: ono što kažemo nije uvijek jednako onome što mislimo jer misli moramo pretočiti u riječi.“ (Komunikacija i govorništvo)

Scenska igra „Panika u Strahogradu“ odvela nas je nakon nastupa na međupćinskom Lidranu u našoj školi i na županijski Lidrano u karlovačkom Zorin domu.

ZANIMLJIVOSTI O JEZIKU, PISMU, KNJIGAMA...OD PRVIH KNJIŽNICA DO E-ČITAČA

„Stara izreka kaže da je kuća dom tek kad u njoj živi ljubav i kad ima svoju knjižnicu. Knjižnice su riznice u kojima se čuvaju iskustva, razmišljanja i osjećaji ljudi koji su nas željeli nadahnuti zapisujući i čuvajući svoje priče u knjigama.“

Pojava pisma otvorila je novi problem: Na čemu zapisivati?

PAPIRUS: u drevnom su se Egiptu listovi za pisanje izrađivali od papirusove trske koja je rasla u delti Nila.

PERGAMENT: podloga za pisanje od fine ovčje, teleće ili kozje kože.

PAPIR; Kinezi su papir počeli proizvoditi još početkom 2.st. od dudovine, istrošenih ribarskih mreža i starih krpa.

SVITAK: duge valjane vrpce koje su se čitale odmotavajući se s jedne strane i namotavajući se na drugoj; prethodio je našoj knjizi.

PRVA PUTUJUĆA KNJIŽNICA: veliki vezir iz Perzije mogao se pohvaliti knjižnicom od 117 000 svitaka. Zato je smislio putujuću knjižnicu. Za nju mu je trebalo 400 deva postrojenih u odrede po abecednom redu.

KNJIGE U OKOVIMA: u zlatno su doba srednjovjekovnih knjižnica knjige bile toliko vrijedne da su ih lancem vezivali za policu ili stol na kojem su se čitale.

LATINSKA KULTURA EUROPE: latinski je jezik u srednjem vijeku bio ono što je danas engleski – univerzalni jezik sporazumijevanja različitih kultura.

MINISKULA: rijetkost i iznimna skupoća papirusa i pergamenta natjerala je srednjovjekovne pisare da smisle način zbijenog pisanja da bi trošili manje listova.

I Baščanska je ploča pisana bez razmaka, točaka i zareza.

(Prema motivacijskim pričama za Hrvatski jezik)

TEMA: ETNO BAŠTINA BARILOVIČKOG KRAJA

Učenici 5. razreda su u suradnji sa svojim ukućanima i bližnjima prikupljali podatke i fotografirali starinske predmete koji su smješteni u njihovim domovima. Iznenadili smo se koliko još ima sačuvanih vrijednih i lijepih uporabnih i ukrasnih stvari. Svaki učenik je odabrao sebi najljepše predmete i opisao ih uz fotografiju. Napravili smo malu izložbu u školi, a time potaknuli i odrasle i naše vršnjake na čuvanje i vrednovanje onoga što imaju kao uspomenu na svoje pretke. Prava zvijezda među predmetima bila je stupa koja se jedina kao predmet pojavila ispod svoje fotografije.

Teme pripremila: Mirjana Vranić Šušlje, učiteljica hrvatskoga jezika

IZ MOG ZAVIČAJA

Martinščak

Volim uživati u prirodi svojeg kraja jer ono pruža neku posebnu mirnoću. Pitala sam se otkud ta zagonetnost pojedinih mjesta. Od starijih sam saznala poneku mitološku zanimljivost.

Brdo Martinščak dobilo je ime po Svetom Martinu. U Domovinskom ratu crkva je bila granatirana. Davno u povijesti, ispred crkve se nalazilo groblje. Na mjestu gdje se sada nalazi crkva, prije rata je bila veća crkva od sadašnje.

Kažu da postoji mogućnost da je Petar Svačić zakopan ispod oltara crkve. Jedna od priča je da su vile plesale noću oko izvora Vrilo. Ljudi imaju različite priče o tim vilama. Bile su odjevene u duge bijele haljine i imale su dugu zlatnu kosu.

Jedne večeri neki je čovjek hodao ulicom i vile su mu rekle da bi ga pozvale na ples s njima, ali kad ne bi imao u džepu to što ima. Kad je stigao kući, pogledao je u džep i vidio da je u njemu čavao.

Jedna baka ispričala mi je kako je jedne večeri u sumrak, kad je išla na posao, čula kako vile peru robu na načvama. Jako se prestrašila.

Katarina Živčić, 7. razred

Belaj

U Belaju se nekad nalazio tada značajan grad. Danas od grada nije ostao ni kamen na kamenu. Ljudi koji obrađuju zemlju oko kamenoloma još i danas pronalaze ostatke nekada velike utvrde. Na istom mjestu u željezno doba tu je boravilo pleme Kalapijana. Grad se spominje već u 15. st. kada su im bili vlasnici plemići Tomašići. Zbog turskih napada iz 17. st. postoje samo crteži ruševina. Između 1683. i 1699. godine Belaj je preuzela Vojna krajina i držala ga do 1834. god. kada je grad srušen do temelja.

Poslije Drugog svjetskog rata počela su iskapanja na tom mjestu više radi naselja iz željeznog doba. Nakon toga lokalitet je prepušten devastaciji. Na mjestu kamenoloma nalazila se crkva Sv. Nikole Tavelića od koje također nije ostalo ništa.

Stjepan Mihalić, 7. razred

Valentina Magdić, 5.r.

Domagoj Krivačić, 6.r.

Tomislav Jakšić, 7.r.

Željko Spudić, 5.r.

Adrijan Mateša, 6.r.

Zvonimir Štefanac, 7.r.

POGLED S MOG PROZORA

Pogled s mog prozora izgleda kao najljepša razglednica sa zimskim motivima koju je itko ikada vidio. Gledam kroz prozor, divim se i vidim kako razigrane pahulje sve više i više padaju na tlo. Cesta se sve više i više bijeli. Travu kao da je prekrio golemi bijeli prekrivač. Napola suhe grane dobile su svoje bijelo odijelo. Sve je bijelo, krovovi kuća kao da su dobili bijele kape i šalove. Zeleni borovi i jelke iz mog sela imaju lijepe bijele bunde, kao od satkanog mekanog perja. Ljudi kao da šecu po bijelom prekrivaču i na licima im blagi osmijeh baca sjaj. Izgleda kao da je snijeg u njima probudio djetinjstvo. Sve je nekako predivno nestvarno, lijepo kao u bajci. Sve izgleda nekako nježno, perjasto i mekano. Pogled je tako veličanstven da sam na trenutak pomislila da se nalazim u nekoj bajci koju upravo sada netko čita.

Jednostavno kada sam pogledala kroz prozor izgledalo mi je kao da se nalazim u nekom nestvarnom snu. Jednom riječju, sve je savršeno.

Nikolina Kasunić, 5. r.

Foto: Antonija Polović, 7.r.

Foto: Antonija Polović, 7.r.

Foto: Antonija Polović, 7.r.

VOČKA POSLIJE KIŠE

U svom prekrasnom vrtu uočila sam veliku i lijepu trešnju. Raširila je svoje grane natrane zelenim listovima, a blijedocrveni plodovi okitili su je do zemlje.

Na nebu je bilo puno oblaka, vidjela sam da se sprema kiša. Počelo je jako puhati i grmjeti, a onda i padati. Otrčala sam u kuću i znatiželjno krenula do prozora. Trešnja je izgledala kao djevojka na kišnom plesu. Listovi trešnje odjednom su prekrili travu, a na granama su ostali još nezreli plodovi. Ta prekrasna trešnja promijenila se u tren oka, izgledala je kao neka ukrasna biljka s drugog planeta.

Kiša je padala i padala. Bojala sam se da će trešnja ostati bez plodova. Ipak, kiša je postepeno prestajala padati. Na nebu se pojavila duga, a zatim snažne zrake sunca. Doletjele su znatiželjne ptice, otvorile pjesmu suncu i prelijetale s grane na granu. Trešnja je obasjana, kapi kiše se kidaju s grana, njišu, nestaju.

Čekam iz dana u dan njezino dozrijevanje i slastan okus prvih plodova.

Nikolina Kasunić, 5. razred

Brat i ja igrali smo nogomet u našem dvorištu. Utakmica je bila na samom kraju. Tmurni oblak navlačio se oko sunca. Nedugo zatim počela je kap po kap, a zatim kao iz kabla jaka kiša koja je stjerala mačke i pse pod nadstrešnice. Izgledalo je nekako sve čudno kao da će neka bića iz druge dimenzije doći na Zemlju. Postepeno se kiša počela smirivati i pokrivač tmurnih oblaka se raspukao te se pojavilo još tajanstvenije sunce.

Pažnju mi je privukla jedna stara kruška. Na crnim divovskim granama blještale su kapljice kiše i jedino su one podsjećale da je pred nekoliko trenutaka bilo sasvim drukčije vrijeme. Okupana sjajem sunca pokazala je prve sićušne plodove koje do tada nisam ni vidio.

Veselim se njezinim slatkim plodovima koji će dozrijeti tek u kolovozu.

Ispričao sam svojim ukućanima da sam otkrio tajnu naše stare kruške.

Antonio Gojak, 5. razred

UDAHNI PROLJEĆE

Zaplakalo drvo nakon kiše,
Ljuto, ljuće...
Suze niz obraze teku.

Duga se nebom savija.

Drvo njiše granama
I sa njih ptice tjera.

– Što je s drvetom? –
pita se ptica,
pita se duga.

Na listu se spušta jesen.

Jaka, al' krhka biljka
Zna da borba pobjedu donosi.

Jeseni, nikada neću shvatiti
što mi poručuješ,
dok kidaš moje lišće,
dok šapćeš mojim granama.

Kišne kapljice udišu proljeće.

Martina Župčić, 8.r.

HAIKU POEZIJA NAŠIH PETAŠA

Uz malo muke, po formuli 5-7-5 napisali smo nama najdraži oblik pisanja pjesmica

S grane padne,
opet se vraća.
Gle, to je leptir.

Tomislav Štefanac

Došlo proljeće,
došle ptice selice
i tratinčice.

Ivana Grman

Travom zelenom
vjetar nosi latice
– kroji vjenčiće.

Antonio Bišćan

Pozdravite ih
suncem, kišom, vjetroćem
– dođi s proljećem.

Luka Vratarić

Sunce i vjetar
krošnju stare trešnje ljulja
– plod za plodom.

Andreja Dujam

Lijepo pjeva kos
na grančici nejakoj
– ispod njega roj.

Valentina Magdić

Trešnja procvala,
bumbari je napali –
cvijećem se sladili.

Mateo Stanković

Pokraj potoka
potočnica plava,
san ili java.

Nikolina Kasunić

Sunce miluje,
dan se raduje djeci
– sreća među nama.

Antonio Gojak

Cvijeće je radost,
mirisa puna soba
jorgovan stari.

Tomislav Luketić

Jedan tulipan,
uvijek radostan,
izgubio laticu.

Željko Spudić

Vrt prepun sunca,
zvonki glas se čuje,
ljetu nas miluje.

Ivana Kokot

Trešnja procvala,
bumbare dozvala
– nastala graja.

Josipa Polović

Dolazi ljetu,
ruža pruža bodlje
– na licu sreća.

Barbara Dobrinić

Katja Jozić, 6.r., Jež

Reciklirane plastične boce, 7. r.

Luka Banjavčić, 5. r.

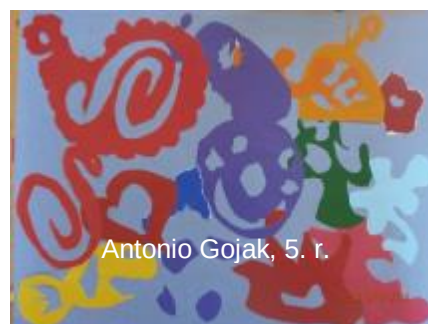
Ema Lasić, 6. r., Zebra

Ema Lasić, 6. r., Dikobraz

Antonio Gojak, 5. r.

OBITELJ

Sretan sam jer imam tatu i mamu, brata, sklad i razumijevanje koje zrači iz moje obitelji.

Sjećam se svojih prvih dana polaska u školu, majčinog sretnog lica i poljupca kojim me budila za školu. Igra i smijeh su naše lozinke do sreće, pogotovo smijeh mog mlađeg brata koji smisli neki scenarij i nikada nije kriv jer svakog uspije očarati. Vjerujem u snagu svoje obitelji, u topli pogled, sto puta ponovljen savjet, blagost i nježnost majčinih i očevih riječi.

Ponekad me obuzme nemir kad se sjetim djece bez roditelja, doma i lozinke sreće. Teško je i zamisliti tako što, a kamoli ne osjetiti sigurnost svakog koraka kroz život.

Uživam promatrajući male obitelji domaćih životinja u mom dvorištu. Ima tu ljubavi, prkosa, nemara, sreće, tuge, veselja... Sve što je ružno brzo ode, traje samo ono što je lijepo, a to je sloga, bila to koka s pilićima, patka s pačićima, ovca s janjčićima.

Volim priče o svojim precima, o životima onih koji su ostavili mnogo za moj život. Uživam u sjećanjima starog zidnog sata mog djeda, napukloj preslici moje bake ili stare škrinje koja čuva tajne miraza razasutih cvjetnih motiva stolnjaka i posteljine. Nije mladost mojih starih bila tako lijepa, ali bila je sretna na što me često upozorava moja baka. Sjeća se baka teških bolesti, prvog plesa, prvog kina, pune kuće djece, škripe drvenog poda i mirisa kruha koji se hladio na prozorčiću ukrašenom *štikanom* zavjesicom. Mnoge stare stvari strogo čuvane u mojoj kući, čuvaju priče o obitelji. Svjestan sam da ih moram čuvati kao najveće blago. Volim razveseliti svoju obitelj uspjehom u školi, iskrenošću, lijepim riječima ili darom za neku prigodu.

Radujem se svakom slobodnom trenutku kad smo okupljeni i sretni.

Domagoj Krivačić, 6. razred

Antonio Bošnjak, 6. r.

Zvonimir Štefanac, 7. r.

Ema Lasić, 6. r.

ZAPAZANJA

Uspjeh mladih ljudi

Sve je više mladih poduzetnih ljudi u Hrvatskoj. Neki još nisu završili fakultet, a već su postigli uspjeh u inovacijama.

Gledao sam na televiziji kako su dvojica mladića postala poznata po dizajnu stolca čija je slika začas *procirkulirala* medijima. Zadivio me i izum jednog dečka koji je konstruirao auto na struju. Jedno vrijeme su bili jako popularni, svi su pisali o njima. Vjerujem za ove mlade ljude da će nakon završetka školovanja zadiviti svijet svojim dizajnom i izumima.

Pratim emisiju o mladima i tako saznajem kako postati poduzetnik. Možemo se pohvaliti talentima i uspjesima u svim područjima – medicini, tehnologiji, dizajnu, matematici, sportu...

Sretan sam kad čujem pozitivne informacije i vjerujem u svijetlu budućnost mladih.

Nadam se da ćemo jednog dana biti među vodećim zemljama po broju visokoobrazovanih mladih ljudi.

David Stanković, 6. r.

Zna li itko s deset-jedanaest godina što će biti u životu? Može samo nagađati, naravno, i imati skrivenu želju prije upisa u srednju školu. Poznate su to muke učenika i roditelja. Odluka o izboru zanimanja jedna je od težih životnih nedoumica, ali na sreću tijekom života se možemo doškolavati koliko želimo.

Buduće zanimanje i karijera temelje se već na postignućima u osnovnoj školi. Netko voli hrvatski i povijest, netko matematiku i fiziku, netko glazbeni, likovni; te interese treba razviti na vrijeme kako bismo što ranije postigli dobre rezultate za vlastiti obrazovni razvoj. Zapažam putem medija da danas mladi žele brz i lagan put do uspjeha. Nerijetko se razbacuju novcem želeći pokazati koliko su „sposobniji“, putem vanjšine prikazati svoj status. Nažalost nisu svjesni da ta nerealnost ne traje dugo.

Svatko ima pravo odlučiti čime će se baviti, što će raditi, ali bitno je raditi pošteno jer je to najtrajnija investicija. Svaki trud sigurno će se na kraju isplatiti, jer jedino takav čovjek nosi uspjeh koji može opstati.

Domagoj Krivačić, 6. r.

Glava puna pitanja

Nakon uobičajene užurbanosti ujutro i spremanja za prvi dan škole, otac me je automobilom dovezao u školu. Na ulazu je bila učiteljica iz engleskog koja me je uputila u razred.

Ušao sam u razred i tamo su sjedili svi moji prijatelji iz četvrtog razreda, ali i neka nova lica. Razrednica je ušla u razred i poželjela nam dobrodošlicu. Svi smo se predstavili nakon čega je razrednica rekla ponešto o novim i starim predmetima. Znam da sam bio jako uzbuđen i veseo zbog škole. Glavom su mi prolazile tisuće misli i pitanja.

Nakon upoznavanja sa razrednicom, slijedilo je još upoznati učiteljicu iz hrvatskog, pošto učiteljice iz engleskog i njemačkog već od prije znam.

Na odmorima sam razgledavao školu i na hodnicima susretao razna lica, većinom poznata od prije. Prvi školski dan proletio je u trenu. Glavom punom dojmova krenuo sam sa prijateljima na autobus. Jedva sam čekao da ispričam doma roditeljima što mi sve treba za školu i kako je bilo.

Doma su me oni već dočekali sa milijun pitanja. Ljeto je bilo dugo i predivno, ali ipak sam se zaželio novih školskih uzbuđenja i izazova.

Luka Banjavčić, 5. razred

Martina Bukovac, 7. r., Slova, tempere

Katarina Živčić, 7. r., Slova, tempere

Haljina; kolaž; harmonija, ritam i kontrast tekstura

Martina Župčić, 8. r.

Marija Bosiljevac, 8. r.

Matija Novosel, 8. r.

Učenici 7. r., Balerine, mobil, papir-plastika

Martina Bukovac, 7. r.

Antonija Polović, 7. r.

Domagoj Krivačić, 6. r.

Antonio Erić, 6. r.

Boce; tonska modelacija; tempere

Totem; simetrija i asimetrija plošnih oblika u kompoziciji; tempera

KRUH

Volim priče svoje bake o tome kako je to nekad bilo, kako se nekad živjelo. Volim duge razgovore o teškom životu koji je imala kao djevojčica moje dobi. Slušam priču do priče, ali priča s posebnim osjećajima je ona o kruhu. Iz bakinih usta izlaze tvrdnje kako je kruh bio nekad puno ukusniji, da bi se mogao najesti i brzo nasititi, da su mnoga djeca bila željna kruha... Krasila ga zlatna hrskava korica ispod koje se krila pjenasta mirisna kukuruzna, pšenična ili prosena blagost. Kuća je sva mirisala, svi su se veselili toplom krajičku pogače, a poneki bi ostali i bez tog jer je bilo mnogo djece.

Moja me bakica često razveseli različitim oblicima i vrstama kruha ili peciva. Uživam gledajući je kako svojim drhtavim rukama priprema brašno, kvasac, sol i vodu te kao prava umjetnica stvara novu skulpturu. Zapjeva si ona poneku iz svoje mladosti, kaže mi da se s pjesmom treba raditi i sve će biti dobro. I dok čudotvorna kugla ukrašena pletenicom raste uz toplu peć, padne i poneka šala ili priča bez kraja. U toplini doma, uz pjesmu i šalu, kruh je brže nabujao, a

baka jedva čeka staviti ga u zagrijani „šporet“ na drva.

I tako svaki dan dok baka nije rekla da moram učiti pripremiti kruh. Nisam mogla reći da ne želim, nego se to mora znati. Korak po korak, puna uzbuđenja uzimala sam sastojke pod strogim nadzorom moje bakice koja ne voli pogreške. Činilo mi se to nekako jednostavno dok sam promatrala baku, ali moje ručice nespretne i drhtave od treme, a ne od starosti kao bakine, nisu mogle dugo dobiti mekanu smjesu koja bi bila poželjna na stolu. Ah, da, trebalo bi možda zapjevati? Baka je jedva čekala. Najednom sama od sebe nastala je velika lopta, sjajna i vlažna, pomalo ljepljiva. Orošenog, rumenog i sretnog lica stavila sam kruh na toplo, naravno uz bakino odobrenje. Tako smo se zapričale da je tijesto skoro prekrilo posudu za pečenje. Malo-pomalo širio se miris kao iz pekare. Bila sam sve uzbuđenija. Imala sam osjećaj da sam naučila izuzetno važnu stvar u životu, ispeći kruh.

Osjećala sam se jako važnom u svojoj obitelji, odgovornom domaćicom koja ne smije dozvoliti da nestane kruha. Napredovala sam i ponosna sam što zadržavam tradiciju svoje obitelji da je na stolu svakodnevno svježi mirisni kruh.

AUTORICA: KATARINA ŽIVČIĆ, 7. RAZRED

MENTORICA: MIRJANA VRANIĆ ŠUŠLJE

BILI SMO LUTKARI

Na zadnjem satu likovne kulture šesti je razred imao malu razrednu predstavu. Najprije smo se podijelili u parove. Započeli smo s pisanjem vlastitog scenarija, a zatim smo izrađivali lutke - od papira, glinamola, kartona... Bilo je tu raznih likova, od sova i škorpiona do vitezova, a zadatak nam je bio izvesti lutkarski igrokaz. U razred smo pozvali knjižničarku koja je bila jedini član žirija. Učiteljica je bila voditeljica priredbe. Za početak, Filip je zasvirao uvodnu melodiju, a onda je tiho pratio naše nastupe na sintisajzeru.

Svi smo nasmijali i zabavili, i jedni druge nagradili pljeskom.

Katja Jozić, 6. r.

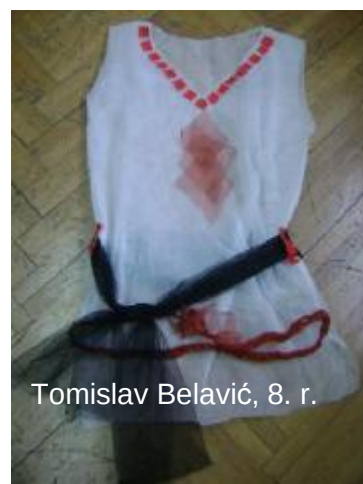
Natjecanje iz likovne kulture – LIK 2013.

Ana Trgovčić, 8. r.

Ivan Brcković, 6. r.

Tomislav Belavić, 8. r.

Martina Bukovac, 7.

Učenici naše škole (od 5. do 8. razreda) sudjelovali su na natjecanju iz likovne kulture. Ovogodišnje natjecanje obuhvatilo je područje dizajna, i to modnog dizajna. Tema je bila Eko-etno moda. Učenici su na primjerima hrvatske kulturne baštine (narodna nošnja) trebali izraditi stvaran i moderan odjevni predmet u prirodnoj veličini (dimenzije učenika) ekološki upotrebljavajući otpadne materijale (ostatke tkanina, najlon vrećice, plastiku, ambalažu, kožu, špagu, staru recikliranu odjeću...) Zadatak je bio tehnikom assemblagea, rekompomiranjem, redizajniranjem, lijepljenjem, šivanjem i spajanjem od svih tih predmeta stvoriti

potpuno novi proizvod. Također su trebali oblikovati i ambalažu (kutiju) za napravljeni odjevni predmet.

Najbolji radovi bili su izloženi na županijskoj izložbi u Galeriji „Leptir“ Osnovne škole Braće Seljan u Karlovcu. Sudjelovalo je 176 učenika iz svih karlovačkih osnovnih škola od kojih je 9 iz naše škole. To su učenici: Antonio Gojak, Ivana Grman, Mirna Milčić, Ivan Brcković, Martina Bukovac, Tomislav Belavić, Luka Mateša, Ana Trgovčić i Domagoj Krivačić. Od svih tih radova dvadeset je upućeno na državno natjecanje među kojima je i rad našeg Domagoja Krivačića.

Bez obzira što na državnom natjecanju nisu izabrali naš rad, velike pohvale svim učenicima koji su sudjelovali i trudili se u ovogodišnjem likovnom zadatku te pokazali veliku upornost, kreativnost, maštu, ideju i snalažljivost te konačnim predivnim produktima dobili zadovoljstvo stvaranja.

Domagoj Krivačić, 6. r.

Pripremila: Nevenka Mikulić, učiteljica likovne kulture

RADOST ČITANJA I PISANJA

Početkom školske godine u našu je školsku knjižnicu dospjela mala knjižica *Kava s Doricom* u kojoj su zabilježena razmišljanja Dorice Barbić o vjeri, domovini, ali i obitelji, radostima i težinama naše svakodnevice. Na internetu nema podataka o autorici, jer se zapravo radi o umjetničkom pseudonimu. Prava spisateljica ujedno je i vjeroučiteljica, i rado je pristala na intervju za naš školski list Barilko, ali pod jednim uvjetom – da zadrži svoju anonimnost. Za današnje vrijeme, skromnost je neuobičajena osobina, ali tim je zanimljivija osoba.

• Rijetki Vaši kolege učitelji znaju da se bavite i književnim radom. Vjerojatno je tome kriva i činjenica da pišete pod pseudonimom. Zašto ste ga uzeli i kako ste ga odabrali?

– Najčešće ne pišem pod pseudonimom. Ova je knjiga tako pisana stoga što su u njoj objavljene emisije *Kava s Doricom* s Hrvatskog katoličkog radija. Priznajem, prestrašila sam se, nacionalna mreža, a ja mala obična žena iz naroda. A zna se kakvi smo mi ljudi, volimo kazati: „Što će ona nama pričati, znamo mi nju!“ Pa i Isusu su rekli „Nije li ovo Josipov sin?“ Sama sam izmislila puno učenije ime Doroteja Barbel, ali je ravnatelj HKR predložio puno jednostavnije ime Dorica Barbić.

• Čula sam da pišete i pjesme. Što vam više leži?

– Priznajem da sam prije više pisala pjesme, danas tek ponekad. No i kave su često kao neka pjesma u prozi, priče, točnije crtice. Možda mi ovo trenutno više leži.

• Imate li svog najdražeg pisca ? A neki savjet za one koji to tek žele postati?

– Na ovo pitanje teško je odgovoriti; mnogi su mi pisci i pjesnici dragi. Uz njih sam odrastala, a i danas rado posegnem za nekom njihovom knjigom. Recimo Malog princa Antoina de Saint-Exupéryja nije jednako čitati u 4. razredu, 8. razredu ili u mojim godinama. Baš ta knjiga, uz Bibliju i Katekizam Katoličke Crkve i još neke uvijek mi je nadohvat ruke i često, gotovo svakodnevno, za nekom od njih posegnem. Ili naša obitelj Mažuranić – Matiju volim čitati kao putopisca, Fran je najbolji pisac crtica, a svi znamo za Ivana i Ivanu!

• Imate mnogobrojnu obitelj. Jeste li nešto napisali sa željom da Vaša djeca budu Vaši prvi čitatelji ili slušatelji? Kakav je odnos ukućana prema Vašem pisanju?

– Sretna sam što imam mnogobrojnu obitelj. Napisala sam puno pjesama, puno *kava*, više od 5000, a relativno malo je posvećeno baš nekom od članova moje obitelji. No uvijek kažem: „Oni su moja najljepša i najdraža pjesma, koju još uvijek pišem... i živim.“ Moji ukućani oduvijek imaju razumijevanja za moje pisanje, i ne samo za pisanje. Djeca su još kao mala znala čuvati papiriće, kao ono...“a to je možda neka mamina pjesma“.

• Jeste li kao učenica voljeli čitati lektiru? Kakav je općenito Vaš stav prema obveznom čitanju, piscima i djelima...?

– I kao učenica jako sam voljela čitati. Ma čini mi se da čitam i pišem od kada znam za sebe. Kao četverogodišnja djevojčica već sam znala čitati i bila sam neizmjereno sretna što sam ušla u čarobno carstvo riječi. Uz brojne slikovnice baš je Biblija bila knjiga iz koje sam naučila čitati. U osnovnoj školi ne da sam čitala, već sam gutala knjige. Znala sam svaki treći dan dolaziti po nove knjige u našu Gradsku knjižnicu pa me je stari knjižničar često ispitivao, provjeravao jesam li odista pročitala sve knjige. Kasnije bi mi predlagao naslove koje mogu čitati. Bilo bi divno kada bismo djecu naučili uživati u knjizi. Sama sam oduvijek uživala tako da me nije mučilo ono obvezatno. Priznajem, možda malo u gimnaziji kada mi se činilo da su neka djela pretmurna, preteška za taj uzrast. I danas ponekad mislim tako. U grubom svijetu u kojem odrastaju današnja djeca mislim kako bi bar književnost, njima namijenjena, trebala biti lijepa. Žalosti me kada mladi i djeca ne vole čitati.

• Kada i kako pišete? Na papiriće ili odmah u kompjuator? Rano ujutro ili kasno uvečer? Imate li neki svoj „recept“?

– Rijetko pišem na kompjuator, češće na papire ili papiriće. Ne postoji određeno vrijeme za pisanje. Čak i članak na određenu temu najčešće pišem u trenutku nadahnuća. Važno je uvijek, makar i kratko, notirati. Zapisati kada nam nešto lijepo dođe kao misao. Najbolje ako tada možemo sve ostaviti i pisati. Ponekad i u gluho doba noći ustanem i zapisujem misli. Čak ako ih i zapamtim do jutra, ne slažu se onako lijepo, lepršavo kao u trenutku nadahnuća.

• Na HKR objavljujete *Kavu s Doricom* već 15 godina. Kako uspijevate svaki dan naći vremena za pisanje? Jeste li koji termin propustili?

– Istina, emisija *Kava s Doricom* ide već 15 godina. Ponekad ih pišem dan za dan, no češće, kao što sam već rekla, puno njih u trenutku nadahnuća. U ovih petnaest godina nikada, ni iz kojeg razloga nisam propustila nijedan termin. To je jedna od rijetkih emisija na HKR-u koja se emitira svaki dan, osim nedjelje, cijelu godinu i tako već 15 godina. Al *Kave* nisu obveza, one su zadovoljstvo kao, uostalom, i ona mala crna napast po kojoj su dobile ime.

• Koliko vam je kao piscu važan čitatelj, odnosno slušatelj?

– Da nema slušatelja i čitatelja, ni mene ne bi bilo. Slušatelji su me prihvatili od prve emitirane emisije i vrlo brzo sam postala „naša Dorica“. To je najveće priznanje koje mi ljudi možemo doživjeti kada vas prihvate kao svojeg. Baš su slušatelji bili ti koji su godinama pitali kada ću izdati knjigu. Baš su oni trajna inspiracija. Svaki put kada dođem na radio, dočeka me bar nekoliko pisama i to je pravo bogatstvo danas kada ljudi gotovo i ne pišu pisma. Kada je prošle godine napokon, zahvaljujući ravnatelju HKR-a, izdana knjiga, više od 500 primjeraka prodano je za prvih tjedan dana.

VJERONAUKE

• Kakva je nastava vjeronauka bila kad ste Vi bili đak u usporedbi s današnjom?

– Imala sam sreću što sam još kao mala djevojčica išla na vjeronauk. Kao što djeca danas mogu kazati: „Sve što znam, naučio sam u vrtiću“ tako bih sama mogla reći: „Sve što znam, naučila sam na predškolskom vjeronauku.“ Kod naše č.s.Miroslave. Ona je na jedan poseban način znala nama malenima prenijeti istine vjere. Kasnije nam je vjeroučitelj bio sveti čovjek mons. Marijan Radanović. Još je jedini živ iz posljednje generacije svećenika koje je redio bl. Alojzije Stepinac. O tom vjeronauku u našoj maloj sakristiji knjigu bih mogla napisati: učili smo temelje vjere i kako po Isusovim riječima poštivati svakog čovjeka, živjeli svagdanu u ritmu blagdana, upoznawali našu narodnu povijest tako neraskidivo povezanu s vjerom, učili smo o čednom odijevanju, uljudnom vladanju, odgajani u prelijepom osjećaju crkvenosti. Sve je to bogatstvo iz kojeg i danas crpim snagu.

• Jeste li optimist u svakodnevnom životu? Što dobroga očekujete od 2013. godine?

– Jesam. Vjernici bi uvijek trebali biti takvi. Ima križeva, ima problema, ali tu je i Otac naš Nebeski koji svojih ne ostavlja. Svaki je dan dar koji smo dobili, koji trebamo iskoristiti kako bismo darovali druge. Tako nam i ovu godinu valja gledati. Radovati se životu, pomagati onima kojima život nije lagan. Imam puno ideja koje bih rado ostvarila, samo mi treba vremena. Nadam se kako ću ga u 2013. godini imati.

• Što Vas još nisam pitala, a želite odgovoriti?

– Zahvaljujem Ocu našem Nebeskom za toliko toga: za radost pisanja, za radost druženja s malenima. Svako dijete jedno je bogatstvo, jedan svijet i svi kojima je dana milost biti s njima i uz njih bogati su ljudi ma kako možda inače i skromno živjeli. Rado bih kada bi današnjoj djeci i mladima vjeronauk značio onoliko koliko je značio meni, da uvijek budu tražitelji Istine u svjetlu vjere. Da uvijek slijede Isusa koji reče: „Ja sam Put, Istina i Život!“ – jer jedino tako neće se izgubiti na bespućima života.

POSTANI BOOKCROSSER – ZAVRTI KNJIGU

Uz pomoć svoje školske knjižnice **zavrti knjigu** i pošalji je na put oko svijeta. Ljeto je pravo vrijeme za taj pothvat! A usput ćeš i sam/a nešto pročitati, doživjeti, a možda i upoznati nekog sa sličnim ukusom, barem kad su knjige u pitanju! Najesen ćemo imati o čemu pričati!

Do čitanja!

Kako?

Howdy! Hola! Bonjour! Guten Tag!

I'm a *very special book*. You see, I'm traveling around the world making new friends. I hope I've met another friend in you. Please go to

www.BookCrossing.com

and enter my BCID number (shown below). You'll discover where I've been and who has read me, and can let them know I'm safe here in your hands. Then... **READ and RELEASE me!**

BCID:

1. Iz svoje kućne knjižnice izdvoji knjigu koju si pročitao/la i sad si je spreman/na pustiti na put.
2. Pitaj roditelje (ako si maloljetan/na) pa ako se i oni slažu, donesi je u školsku knjižnicu.
3. Knjižničarka će knjigu registrirati na stranici www.bookcrossing.com. Knjiga će dobiti svoj identifikacijski broj i naljepnicu na engleskom jeziku, kao putovnicu koja se prepoznaje svuda u svijetu.
4. Zajedno s drugim knjigama za razmjenu kroz projekt bookcrossinga, stavit ćemo je na knjižni vrtuljak i **zavrtjeti** pred sam kraj nastavne godine i početak ljeta – u četvrtak, 13. lipnja!
5. Učenici, roditelji i nastavnici koji se uključe u naš projekt, izabrat će knjigu i ponijeti je sa sobom kući, na more, u posjet rodbini, na izlet na neko lijepo mjesto...Knjigu će pročitati i predati dalje u ruke nekome ili je jednostavno ostaviti na javnom mjestu...trgu, parku, čekaonici... Knjiga će krenuti vlastitim putem, a mi je uz pomoć identifikacijskog broja i stranice za bookcrossing možemo pratiti na njenom putu, nadamo se što dužem i ljepšem, oko planeta... Naravno, nakon ljeta knjiga se može i vratiti na mjesto odakle je krenula, na naš vrtuljak! Do sljedećeg polaska...I čitanja, naravno...

(Ako imaš još pitanja, pitaj knjižničarku!)

IZ POVIJESNOG KALENDARA

DAN SJEĆANJA NA HOLOKAUST – 27. SIJEČNJA

Dan 27.siječnja obilježava se svake godine kao Dan sjećanja na holokaust i stradanja Židova u II. svjetskom ratu. Učenici 8. razreda istraživali su o samom značenju riječi te o žrtvama holokausta kako u Europi tako i u Hrvatskoj u vrijeme NDH sa ciljem da ukažu ostalim učenicima na nužnost sprečavanja zločina i potaknu ih na razvijanje tolerancije prema drugim vjerama i narodima.

Ujedinjeni narodi u studenome 2005. donijeli su rezoluciju kojom se 27. siječnja obilježava kao Dan sjećanja na holokaust, u spomen na taj dan 1945. kada je oslobođen Auschwitz. Izvorno riječ holokaust označava žrtvu paljenicu pri kojoj se spaljuje cijela životinja. Danas je međutim u cijelom svijetu to uobičajeno ime za genocid nad Židovima te u širem značenju i sustavno istrebljenje i drugih grupa (prvenstveno Roma) za vrijeme nacističkog režima u Njemačkoj. U tu svrhu osnovani su koncentracijski logori, radni logori i geta (dijelovi grada bodljikavom žicom odvojeni od ostatka svijeta). Najpoznatiji nacistički logori su bili Auschwitz, Dachau, Belzec, Sobibor, Treblinka, Majdanek. Procjenjuje se da je do kraja Drugog svjetskog rata ubijeno oko šest milijuna Židova.

Na prostoru Hrvatske u vrijeme NDH odmah po preuzimanju vlasti započelo je brzo i nesmiljeno provođenje rasističke politike protiv Židova i Roma. Ubrzo su po nacističkom uzoru osnovani koncentracijski logori, a u njima su zatvarani, istrebljivani surovim postupkom ili sustavno likvidirani Židovi, Romi, Srbi i politički protivnici režima. Ubijani su vatrenim oružjem, čekićima, noževima te plinom (sumpor dioksid i ciklon B). Najpoznatiji ustaški logori bili su Jasenovac i Stara Gradiška.

Učenici 8.razreda: Tomislav Belavić i Matija Novosel

Mentorica: učiteljica povijesti Anita Paranos

SJEĆANJE NA ŽRTVE BLEIBURGA

Učenici 8.razreda prema nastavnom planu i programu ove godine su na satovima povijesti obrađivali Drugi svjetski rat u svijetu i u Hrvatskoj. Učeći o kraju Drugog svjetskog rata u Hrvatskoj učenice su pokazale interes i dale si u zadatak šire istražiti o tome i izložiti to ostalim učenicima.

Pokolj u Bleiburgu je ratni zločin i zločin protiv čovječnosti koji je počinila Narodnooslobodilačka vojska Jugoslavije. Početak ove tragedije dogodio se 15. svibnja 1945. kada su se hrvatska vojska i civili počeli povlačiti prema britanskoj vojsci kod Bleiburga. Sam pokolj započeo je 17. svibnja, a nastavio se u nekoliko narednih mjeseci. Bleiburg je postao simbol i metafora svih hrvatskih stradanja od komunističkih pobjednika 1945. iako je samo manji dio vojnika i civila ubijen na samoj Bleiburškoj poljani i u okolici. Sudeći prema istraživanjima Vladimira Žerjavića čije se procjene uzimaju kao najvjerodostojnije, ukupan broj žrtava iznosi oko 50 tisuća. Zato se imenom Bleiburški pokolj označavaju svi ti pokolji zarobljenika bez obzira gdje su se dogodili. Većina zarobljenika ubijena je na marševima kroz Jugoslaviju i u zarobljeničkim logorima tijekom sljedećih mjeseci. To je u hrvatskoj iseljeničkoj literaturi nazvano Križni put pa je danas izraz u općoj uporabi u Hrvatskoj.

Danas postoji mnogo zapisa i knjiga o Bleiburgu, ali ipak još nedovoljno za utvrđivanje točnog broja žrtava, potpuno točnog raspleta događaja i ono što je najbitnije od svega, pitanje je motiva. Postoje nagađanja, ali ona nisu u potpunosti objašnjena.

Učenice 8.razreda: Ana Trgovčić i Martina Župčić

Mentor: Marko Stanković, mr. sc. povijesti

Cijele godine Ekogrupa vrijedno uči i radi. Proljeće je vrijeme uređenja školskog voćnjaka. Konačno smo dočekali lijepe proljetne dane da možemo saditi jagode i dovršiti započete radove u školskom voćnjaku u kojem smo već prije zasadili trešnje i višnje. U radu nam uvijek pomaže i naša spremačica gospođa Đurđa, a ostvarili smo suradnju i s mamom od naše učenice Korane, koja nas je podržala i poklonila nam nekoliko jagoda iz svojeg vrta. Veselimo se skorom sazrijevanju naših voćaka.

Šumske jagode
(foto: Domagoj Krivačić)

Jagoda (*Fragaria*) je rod biljaka iz porodice ruža s desetak vrsta, od kojih su gotovo sve rasprostranjene u sjevernom umjerenom pojasu, a samo jedna u Čileu. Donji su listovi biljaka sastavljeni od 3 liske; od bijelih se cvjetova razvija zbirni plod (jagoda) koji na mesnatom cvjetištu nosi brojne oraščiće.

Šumska jagoda (*Fragaria vesca*) rasprostranjena je u umjerenoj Europi i umjerenoj Aziji, a udomaćila se i izvan tog područja. Šumske jagode su divlje voće euroazijskog podrijetla koje je zbog svojih kvalitetnih osobina preneseno na sve ostale kontinente. Riječ je dakako o vrlo staroj biljci, što potvrđuju sjemenke koje su pronađene u naslagama koje potječu iz kamenog doba. Kronologija govori da je vrtni uzgoj ovog voća počeo u 15. stoljeću, a prve sorte stvorene su u Sjevernoj Americi i Čileu, odakle su u Europu prenesene u 17. i 18. stoljeća.

Danas je uzgajivačima poznato više od četiri stotine sorti, ali najveće bogatstvo hranjivih tvari nalazi se u samoniklim vrstama. Šumske jagode, primjerice, sadržavaju mnogo više vitamina i željeza od svih kasnije stvorenih sorata. Zapravo, povećavanjem plodova, uzgajivači su dobili jagode koje sadržavaju 10 posto i više vode, dok je za isto toliko smanjena količina svih ostalih vrijednih sastojaka.

Kad se listićima ovog voća odstrane peteljke, od njih se može pripremiti ukusan čaj koji miriše na limun. Čaj pripremljen od tri grama listova divljih jagoda i 4 dl vode poboljšava probavu i apetit, a u isto vrijeme ublažava nesanicu. Zbog visokog sadržaja tanina listovi se smatraju lijekom protiv svih vrsta upala probavnog sustava.

Kao i u većini biljnih plodova, ima najviše kalija, koji dobro utječe na živčani sustav, a dobar je za bubrege i protiv visokog tlaka. Jagoda također sadrži kalcij i fosfor, koji su dobri za kosti, zatim magnezij, koji pomaže u borbi protiv stresa, te željezo, koje daje energiju mišićima (<http://hr.wikipedia.org/wiki/Jagoda>).

Pripremio: Darko Cerjanec, voditelj Ekogrupe

GLOBE SKUPINA OŠ Barilović – voditeljica Kristina Cindrić Banović

- } Vršimo mjerenja temperature zraka (min., max. i trenutna), naoblake i padalina (kiša i visina snijega).
- } Od hidroloških mjerenja tjedno mjerimo temperaturu i pH rijeke Korane.

MJERENJA VRŠIMO:

- } Školsko dvorište OŠ Barilović
- } Školsko dvorište područne škole Belaj
- } Rijeka Korana

PROMOCIJA:

- } Svoje novosti i djelovanje objavljujemo u školskom časopisu "Barilko",
- } na internetskim stranicama škole (<http://os-barilovic.skole.hr/nastava/globe>)
- } i facebook stranici škole (http://www.facebook.com/?ref=tn_tnmn#!/os.barilovic?fref=ts)

POSJETILI SMO:

- } Šumarsku i drvodjeljsku školu u Karlovcu i bili na radionici "Upoznajmo meteorološki krug i AMP" i naučili nešto novo o vrstama, rodovima i izgledu oblaka.
- } Posjetili smo i Observatorij Maksimir u Zagrebu.
- } Sudjelovali smo na GLOBE smotri u Delnicama.

PROJEKT: "HELP THE EARTH"

- } Sudjelovali smo s projektom u kojem smo prikupljali Stare plastične vrećice i od njih izrađivali nove torbe.

KORELACIJA

- } Globe podatke koristimo u nastavi geografije, prirode i društva i biologije.

SURADNJA:

- } Ostvarili smo suradnju a Medicinskim fakultetom u Rijeci "Mjerenje stabilnih izotopa u oborinama"
- } Koristimo Dnevnik motrenja DHMZ

TEHNIČKA KULTURA

Katarina Živčić, učenica 7. razreda, ove je godine predstavljala našu županiju na jubilarnom 55. državnom natjecanju iz tehničke kulture početkom travnja u Primoštenu. Polučila je vrlo dobar uspjeh u kategoriji fotografa.

Početkom svibnja u Osnovnoj školi „Vladimir Nazor“ održano je županijsko natjecanje "Sigurno u prometu" u kojem su sudjelovali učenici 5. razreda: Nikolina Kasunić, Mirna Milčić, Tomislav Luketić i Željko Spudić.

Tijekom godine na izornoj nastavi iz tehničke kulture učenici petog i osmog razreda izrađivali su razne makete od drva korištenjem ručnih alata, strojevima za obradu drva te posebnim uređajima za graviranje drva.

Pripremio: Predrag Novković Mihalić, učitelj tehničke kulture

UČITELJI – PRIPRAVNICI

Ovu školsku godinu razveselio nas je dolazak dvoje novih učitelja, kojima je posao u našoj školi ujedno i prvo radno mjesto. Budući da su primljeni tek na godinu dana, do stjecanja prava na polaganje stručnog ispita, iskoristili smo priliku da ih kroz intervju za školski list bolje (i brže) upoznamo. Pitanja su zajednička, a odgovori...pročitajte sami....

Najprije, recite nam ukratko najvažnije iz svog životopisa!

Sanja: Ime mi je Sanja Ninković. Rođena sam 31.05.1986. godine u Karlovcu. Osnovnu i srednju školu završila sam u Karlovcu, a Kineziološki fakultet u Zagrebu, gdje sam stekla zvanje magistra kineziologije. Nekada sam profesionalno igrala odbojku, danas samo rekreativno. Kao što znate, radim u OŠ Barilović i jako mi je lijepo. Toliko o meni za početak...;-)

Marko: Moje ime je Marko Stanković. Imam dvadeset šest godina te sam učitelj povijesti u OŠ Barilović. Pohađao sam OŠ Banija te Šumarsku i drvodjeljsku školu, smjer meteorologija. Na kraju srednjoškolskog obrazovanja odlučio sam se za studij povijesti na Sveučilištu u Zagrebu gdje sam stekao zvanje magistra edukacije povijesti i magistra povijesti.

Što Vas je motiviralo za odabir fakulteta i izbor učiteljskog zvanja?

Sanja: Cijeli se svoj život bavim sportom. Kao mala igrala sam tenis, bavila sam se i atletikom, a u 7. razredu završila sam odbojku koju sam igrala do svoje dvadesete godine. U četvrtom razredu srednje škole igrala sam odbojku u ŽOK AZENA. To je klub u Velikoj Gorici. Kondicijski trener u klubu ujedno je bio i profesor na Kineziološkom fakultetu. Tako sam se pomalo raspitivala o fakultetu i činilo mi se kako je to pravi izbor za mene. Nisam pogriješila.

Marko: Povijest sam zavolio još od petog razreda osnovne škole što me je ujedno motiviralo za izbor mog fakulteta i učiteljskog poziva. Želim prenositi svoje znanje na mlađe generacije te ih zainteresirati za povijest jer ipak je „Povijest učiteljica života“.

Kako ste „otkrili“ našu školu?

Sanja: Jedna prijateljica s fakulteta iz Križevaca pričala mi je kako je počela stručno osposobljavanje za rad u osnovnoj školi. To mi je dalo ideju. Kako sam prije tri godine u vašoj školi odrađivala praksu iz kolegija Kineziološka metodika u osnovnom školstvu, logično je da sam najprije došla ovamo. Kako su me pedagoginja i ravnateljica podržale, a vaš učitelj TZK Robert Magdić prihvatio da mi bude mentor, danas sam tu s vama. Radni odnos počeo je 15.01.2013. godine, a završava 15.01.2014. Nakon toga polažem stručni ispit.

Marko: U ovu školu sam došao tražiti svoje prvo radno iskustvo te produbiti svoje znanje. Ravnateljica me je primila, te se i ovim putem zahvaljujem na prilici. Sada trenutno radim kao pripravnik na godinu dana uz svoju mentoricu Anitu Paranos, odnosno volontiram, kako bih dobio kompetencije za polaganje stručnog ispita.

Kakva su bila Vaša očekivanja, a kakvi prvi dojmovi o školi, prostoru, kolegama nastavnicima, učenicima? A sada, kako se osjećate u našoj školi?

Sanja: Kako sam već tijekom prakse upoznala većinu učitelja, ali i djece, znala sam da je kolektiv dobar kao i radna atmosfera u školi. Danas se osjećam odlično. Kolege su super, lijepo su me prihvatili i omogućili da se ugodno osjećam u školi. Hvala im na tome...:-))))

Marko: Očekivao sam punu angažiranost i predanost radu što se i ostvarilo. U početku sam se plašio da me kolege neće tako lako prihvatiti, pošto sam mlad i neiskusn, međutim iznenadio sam se naposljetku koliko su me dobro prihvatili i dali mi podršku u svemu. Isto stoji i s učenicima koji su me također dobro prihvatili te odlično surađujemo kao da se znamo sto godina, što mi je jako drago. U svom poslu prije svega iznimno cijenim učenike te ih smatram sve jednakima.

Opišite svoj posao! Što Vam je na poslu najljepše, a što najteže?

Sanja: Zadaci nas pripravnika su sljedeći: biti prisutan na satovima mentora, voditi satove uz nadzor mentora, dežurstva pod odmorom, baviti se djecom kada su slobodna, mijenjati učitelje po potrebi....Zasad mi je sve što radimo zanimljivo. Najteže? Hm...dežurstva - malo je dosadno (zaboravite da ste ovo pročitali...:-)).

Marko: Održavam neke satove iz povijesti. Koordinator sam Globe programa, sa čime sam iznimno zadovoljan, te knjižnicom gdje stječem nova radna iskustva, ali i ostvarujem komunikaciju s učenicima te sa na taj način zbližavam s njima. Najviše kod njih volim kada su sretni i zadovoljni, bilo to na satu ili u slobodno vrijeme, to je ono najljepše u mom poslu. S druge strane ono najteže je možda biti svakome učeniku roditelj u školi kada te dijete najviše treba, jer nažalost nemam još roditeljskog iskustva..

Je li bolje biti učitelj ili učenik?

Sanja: Učenik. Definitivno. Relativno u bliskoj prošlosti sam i ja bila učenik, pa uspoređujući zadatke i odgovornosti učenika i učitelja mogu sa sigurnošću reći da je lakše biti učenik.

Marko: Biti učenik ili učitelj, i jedno i drugo imaju svoje prednosti i mane. Najbolje je biti dijete i to sretno i zadovoljno dijete, odnosno učenik koji se mora brinuti samo o svome školovanju i svojim ocjenama.

Jeste li zadovoljni plaćom od 1600 kn ?

Sanja: Iskreno, nisam zadovoljna plaćom. Mislim da bi plaće trebale biti veće bez obzira na to što smo pripravnici. Svaki fakultet je težak i zna se koji trud treba uložiti da biste stekli status visokoobrazovane osobe. Trud bi se trebao i nagraditi, u ovom slučaju većom plaćom. Ali opet, znamo kakvo je vrijeme danas. Neki moji kolege s fakulteta nisu dobili ni ovakvu priliku, tako da trebam biti zadovoljna.

Marko: S obzirom na to da danas u našoj državi mnogo ljudi ostaje bez posla, te činjenicu da je mnogo nezaposlenih, ja sam najsretniji što sam dobio posao te sam zadovoljan sa svojom početničkom plaćom. Smatram da je bolje raditi za 1600 kn i stjecati radno iskustvo i nova poznanstva, nego sjediti doma i razmišljati kako mi je teško i što sam nezaposlen.

Jeste li sada bliže odluci da ostanete u prosvjeti ili dalje?

Sanja: Svakako bih htjela raditi u školi u budućnosti. Što će biti, vrijeme će pokazati.

Marko: Prosvjeta je moj definitivni izbor danjeg rada te se u budućnosti vidim u tom poslu

Što biste radili da niste učitelj/ica?

Sanja: Radila bih nešto vezano uz sport, kao trener u nekom klubu ili nešto slično.

Marko: Da nisam odabrao učiteljski poziv, najvjerojatnije bih radio ili kao meteorološki tehničar ili kao arhivist.

Kako provodite slobodno vrijeme? Imate li neki hobi ili skriveni talent?

Sanja: U slobodno vrijeme volim šetati sa svojim psom (retriever Dasti), piti kavu s prijateljicama, izlaziti, trčati, igrati odbojku, tenis, *rolati* se...Skriveni talent? Još uvijek je skriven negdje u meni. Kad ga otkrijem, javit ću...:-)

Marko: U slobodno vrijeme se bavim kućnim poslovima, plesanjem, pjevanjem pod tušem, vani, ma svugdje pjevam gdje stignem te najdraže, igra s malim nećakom.

Uskoro će početi ljetni praznici. Imate li neki plan za sebe ili savjet za nas kako ih najbolje iskoristiti?

Sanja: Obožavam ljeto, sunce, kupanje. Svakako ću negdje na more, samo još ne znam gdje. Savjet? Iskoristite svaki dan maksimalno. Budite aktivni, družite se s ljudima koje volite i uživajte. Budite sretni. To je najbitnije.

Marko: Za ljetne praznike namjeravam čitati knjige, malo se tu i tamo okupati u moru, te raditi neki honorarni posao. Za učenike preporučam da napune svoje baterije za novu školsku godinu te da se kvalitetno pripreme.

Poruka za kraj?

Sanja: Želim Vam svima ugodne praznike. Iskoristite ih što bolje možete. Odmorite se - aktivno i pripremite za novu školsku godinu kako biste što spremnije dočekali njezin početak.

Marko: Za kraj ću vam reći jedno narodno geslo: „Tko u mladosti ne uči, u starosti se mnogo muči“.

Hvala, i nadam se da se vidimo na jesen!

Volim/Ne volim

Sanja:
Volim slušati rock
Ne volim pjevati glasno (ne zvuči dobro)...;-)
Volim plesati zumbu
Ne volim odijevati ništa što nije udobno.
Volim obuvati tenisice.
Ne volim stanovati u Zagrebu.
Volim putovati svugdje.
Volim družiti se s meni dragim ljudima.
Volim gledati romantične komedije.
Volim čitati krimice.

	Marko:
Slušati...	Volim slušati glazbu.
Pjevati.....	Volim pjevati zabavne pjesme.
Plesati.....	Volim plesati zabavne, narodne te latinoameričke plesove.
Odijevati....	Ne volim se odijevati šminkerski.
Obuvati....	Volim obuvati tenisice.
Stanovati...	Volim stanovati na selu.
Putovati....	Volim putovati po Hrvatskoj.
Družiti se....	Ne volim družiti se s alkoholiziranim osobama, osobama koje su pod utjecajem droge.
Gledati....	Volim gledati zvijezde, osobito padalice.
Čitati.....	Volim čitati povijesne knjige.

SPORT JE MOJ ŽIVOT

Početak nove školske godine, bio je i početak za našeg novog učitelja tjelesne i zdravstvene kulture Roberta Magdića. Svojom vedrinom i prijateljskim pristupom brzo nas je pridobio pa smo ga poželjeli još bolje upoznati. Evo što smo saznali.

• Vaš životopis u kratkim crtama!

–. Rođen u Karlovcu 1983. godine, išao u OŠ Dubovac, završio Gimnaziju u Dugoj Resi. Diplomirao sam 2008. na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu te tako postao profesor TZK i kondicijski (osobni) trener. Kao osnovnoškolac počeo sam trenirati rukomet u RK Dubovac, a kasnije sam igrao u RK Karlovac, RK Dubrava, RK Senj i RK Medveščak. Također, sve do juniorskih dana bio sam član hrvatske rukometne reprezentacije. Danas sam još uvijek aktivan kao igrač u RK Medveščak.

• Što Vas je motiviralo za odabir fakulteta i izbor učiteljskog zvanja?

–. Sport je moj život od kada znam za sebe i kada sam čuo da postoji sportski fakultet u našoj državi bilo je sasvim jasno što ću studirati. Dakle, ljubav prema sportu je jedini pravi razlog mog odabira.

Trenutak slave za odbojkašku ekipu učitelja OŠ Barilović:
Pehar za treće mjesto u županiji primio je kapetan Robert Magdić

• Kakva su bila Vaša očekivanja, a kakvi prvi dojmovi o školi, prostoru, kolegama nastavnicima, učenicima? A sada, kako se osjećate u našoj školi?

–. Nikada prije nisam bio u OŠ Barilović pa nisam znao što mogu očekivati, ali prvi dojmovi su bili veoma pozitivni (mala, ali jako simpatična škola, kolektiv mi je *na prvu* bio jako dinamičan i razigran ili bolje reći rasplešan **J**, a učenici baš onako kakvi trebaju biti, vrijedni i nasmijani). Moram priznati kako me je pozitivno iznenadio prostor za TZK. Tako mala škola, a ipak ima

zadovoljavajući unutarnji prostor i odličan vanjski teren. Danas se u školi osjećam jako dobro, ali vani je nešto oblačno pa ćemo morati odraditi ples pred kišu i svi malo pokisnuti **J**.

• Što Vam je na poslu najljepše, a što najteže?

–. Najljepše mi je kada dva Tomislava (Štefanac i Luketić), Antonio Vratarić i Željko Spudić krenu raditi „vragolomije“ i ja im zadajem kazne, a najteže mi je kada za vrijeme glavnog „B“ dijela sata moram sjediti u hladu dok mi Petar Ruša i Marko Dobrinić govore: „blago Vama učitelju“ i „tako se da“.

• Usporedite sebe kao učenika i kao nastavnika!

– Ne znam koliko bi bilo pametno biti iskren u ovom pitanju pa ću tako samo reći koja su moja očekivanja od učenika i kako sebe vidim kao nastavnika. Učenici moraju biti pristojni, vrijedni i redoviti tijekom cijele školske godine. Imaju pravo na loš dan, ali kultura je početna točka na kojoj se zasniva moj odnos s učenikom. Kao učitelj nastojim biti pravedan, ali i opušten kako djeca ne bi radila u grču, nego bila vedra i imala osmijeh na licu. Glavni adut mi je pjesma!

• Što biste radili da niste učitelj TZK?

Vjerojatno bih bio doktor ili fizioterapeut jer dosta dobro poznajem anatomiju ljudskog tijela i volim pomagati u rehabilitaciji sportskih ozljeda. Ljubav prema medicini nadomještam kao dugogodišnji vanjski suradnik Dječje bolnice Srebrnjak.

• Kako provodite slobodno vrijeme? Imate li neki hobi ili skriveni talent?

U slobodno vrijeme volim se najviše baviti sportom. Zimi radim kao učitelj skijanja, dok ljeta ne može proći bez vaterpola, plivanja i bicikla.

• Uskoro će početi ljetni praznici. Imate li neki plan za sebe ili savjet za nas kako ih najbolje iskoristiti?

Ljeta jedva čekam, planova imam mnogo. Svima bih savjetovao da što više vremena provode vani, na kupanju, u igri i druženju s dragim ljudima, a strogo zabranjujem kompjutore i surfanje po netu.

• Poruka za kraj?

Blizu je kraj školske godine i savjetujem učenicima, ali i učiteljima, da se potrudite što bolje i učinkovitije odraditi svoje zadatke, a poslije ćemo svi zajedno otići na zasluženi odmor. Moj moto je: *Trud i zalaganje se uvijek isplate.*

BRZOPOTEZNA PITANJA

I ODGOVORI

• Horoskop?

Koji vas zanima? Dnevni ili tjedni?

• Politika?

Tako se zove pjesma od grupe Hladno pivo i sve što mislim i znam o politici rekli su oni.

• Glazba?

Veliki kotač koji me pokreće.

• Ples?

Svaka čast onome tko je to izmislio.

• Film?

Samo akcija i triler.

• Knjiga?

Prodajem knjige za 7. razred ako netko treba.

• Grad?

Karlovac, Split, Dubrovnik.

• Sport?

Rukomet.

• Obitelj?

Veliki oslonac za svakog čovjeka. Meni je to moja žena.

• Budućnost?

Ah, ne znam što reći.

Za rubriku PORTRETI NOVIH UČITELJA učitelje propitivala: Katja Jozić, 6. r.

Mentorica: Branka Dojčinović

SPORTSKI KUTAK

Ova školska godina bila je puna sportskih događanja. Naši su se učenici i učenice natjecali u brojnim sportovima, kako na školskoj, tako i na županijskoj razini. Kakve su uspjehe ostvarili? Prosudite sami...

ŽUPANIJSKO NATJECANJE U NOGOMETU

OŠ Vladimir Nazor bila je domaćin Županijskog natjecanja u nogometu 13.02.2013. U vrlo jakoj konkurenciji naša škola osvojila je vrlo dobro treće mjesto. Za školu su nastupili: Jurica Spudić, Franjo Erić, Janko Luketić, Marko Marčac, David Stanković, Luka Mateša, Antonio Erić i Petar Spudić. Najbolja na ovom natjecanju bila je OŠ Ivan Goran Kovačić. Čestitke svima !

ŽUPANIJSKO NATJECANJE U ODBOJCI

Dana 04.03.2013. godine održano je Županijsko natjecanje iz odbojke u OŠ Vladimir Nazor. Sudjelovalo je šest ekipa (natjecanje je bilo organizirano u dvije skupine). Skupinu A činile su : OŠ Vladimir Nazor, OŠ Ivan Goran Kovačić te OŠ Barilović, dok su skupinu B činile :

OŠ Banija, OŠ Dragojle Jarnević te OŠ Ogulin. Za našu školu igrale su sljedeće učenice: Mirna Marčac, Antonija Polović, Katarina Živčić, Ana Trgovčić, Martina Župčić, Martina Bukovac i Marija Fudurić. Iako su naše učenice pokazale veliku želju za pobjedom, konkurencija je bila prejaka te nismo uspjeli proći u daljnju fazu natjecanja. Naslov Županijskog prvaka osvojila je OŠ Vladimir Nazor. Pobjednicima čestitke, a našim učenicama želimo više sreće sljedeće godine!

Županijsko natjecanje iz odbojke (Slijeva nadesno): Ana Trgovčić, Antonija Polović, Martina Bukovac, Marija Fudurić, Katarina Živčić, Mirna Marčac, Martina Župčić

ŽUPANIJSKO NATJECANJE IZ STOLNOG TENISA

Već tradicionalno u Stolnoteniskom domu Aquastil u Dugoj Resi 06.03.2013. održano je Županijsko natjecanje iz stolnog tenisa. Boje naše škole branili su: Luka Mateša, Petar Dobrinić i Petar Spudić.

Slijeva nadesno: Petar Spudić, Petar Dobrinić, Luka Mateša

Na natjecanju je sudjelovalo šest ekipa (OŠ Plaški, OŠ Žakanje, OŠ Draganići, OŠ Rečica, OŠ Grabrik i OŠ Barilović) . Naša škola natjecala se u skupini s OŠ Draganići i OŠ Rečica. Nažalost, izgubili smo od obje škole te nismo izborili prolazak dalje. Učenici su pokazali zavidno znanje i volju, ali konkurencija je ipak bila bolja. Prvo mjesto i prolazak dalje izborila je OŠ Plaški.

Nadamo se boljim rezultatima dogodine!

ŠKOLSKO NATJECANJE U GIMNASTICI

Naša škola organizirala je 15.03.2013. godine Školsko natjecanje u gimnastici. U kategoriji dječaka natjecali su se: Tomo Marčac, Martin Štefanac, Tomislav Župčić, Mateo Maglić, Tomislav Štefanac i Antonio Vratarić, dok su se u kategoriji djevojčica natjecale: Nikolina Dujam, Ena Krajačić, Slađana Dmitrović, Tea Maglić, Ružica Brcković, Andreja Dujam, Karla Belavić i Mirna Milčić. Prolazak dalje na Županijsko natjecanje izborilo je pet najboljih iz svake

kategorije; redom su to: kategorija učenici – Antonio Vratarić, Tomislav Župčić, Tomislav Štefanac, Tomo Marčac te Martin Štefanac, kategorija učenice – Andreja Dujam, Mirna Milčić, Slađana Dmitrović, Ena Krajačić i Karla Belavić. Čestitamo svim učenicima na odličnim vježbama. Isto tako se moramo zahvaliti i članovima Gimnastičkog kluba Sokol Karlovac koji su sudili na natjecanju učinivši da ovo natjecanje dobije na značaju.

ŽUPANIJSKO NATJECANJE U GIMNASTICI

Gimnastički klub Sokol Karlovac bio je domaćin Županijskog natjecanja iz gimnastike. U ženskoj konkurenciji natjecalo se deset ekipa, među kojima i naše učenice u sastavu : Andreja Dujam, Mirna Milčić, Slađana Dmitrović, Ena Krajačić i Karla Belavić. Pobijedila je OŠ Dubovac, dok su naše djevojčice osvojile solidno osmo mjesto. U muškoj konkurenciji sudjelovalo je šest ekipa. OŠ Dubovac također je osvojila naslov Županijskog prvaka. Naši dečki osvojili su izvrsno treće mjesto. Mušku ekipu OŠ Barilović činili su : Antonio Vratarić, Tomislav Štefanac, Martin Štefanac, Tomislav Župčić i Tomo Marčac. Još jedan veliki uspjeh ostvaren je na ovom natjecanju. Tomislav Župčić osvojio je zlatnu medalju u kategoriji prvih i drugih razreda. Sve pohvale učenicima na uloženom trudu i odličnim rezultatima.

Škola je ponosna na vas!

Brončana ekipa OŠ Barilović

(slijeva nadesno): Antonio Vratarić, Tomislav Župčić, Martin Štefanac, Tomo Marčac, Tomislav Štefanac

Zlatni u kategoriji učenika prvih i drugih razreda
– Tomislav Župčić

Sportski kutak pripremio: Robert Magdić, učitelj TZK

ŽUPANIJSKO NATJECANJE IZ ODOBJKE ZA UČITELJE

Županijsko natjecanje iz odbojke za učitelje održano je 10. svibnja 2013. Natjecanje je organizirala Šumarska škola – prošlogodišnji pobjednik. Sudjelovalo je deset ekipa: OŠ Barilović, OŠ Netretić, OŠ V. Nazor, OŠ Cetingrad, SŠ Slunj, Šumarska škola, iz Ogulina SŠ Bernardina Frankopana, Tehnička škola i OŠ I. B. Mažuranić, te Učenički dom iz Karlovca. Za našu školu igrali su: Robert Magdić, Sanja Ninković, Marko Stanković, Josip Novosel, Andreja Štefanac i Ivana Marčac.

Da se nije igralo samo na rekreativnoj razini, dokazuju i riječi sudaca koji su potvrdili kako se ovakav trud i zalaganje na terenu rijetko viđa i na profesionalnim utakmicama.

Nakon što smo prošli skupinu, slijedilo je teško i tijesno polufinale s Učeničkim domom koje je dobila protivnička ekipa, ali smo svoju snagu i moć pokazali u borbi za treće mjesto protiv Tehničke škole iz Ogulina (inače višestrukih prvaka). Naša ekipa je doslovno *ostavila srce na terenu* te osvojila odličje brončanog sjaja. Bravo!

SVJETSKI DAN SPORTA U OŠ BARILOVIĆ

Dana 22.05.2013.godine obilježen je Svjetski dan sporta u OŠ Barilović. Uz domaćina, sudjelovale su i Područne škole : PŠ Belaj, PŠ Leskovac i PŠ Siča. Turnir je otvorio Robert Magdić, profesor TZK, koji je zaželio svima dobrodošlicu te puno uspjeha na ovom turniru. Nakon kratkog zagrijavanja, uslijedio je početak natjecanja. Turnir su otvorile učenice prvih i drugih razreda u graničaru (OŠ Barilović, PŠ Leskovac, PŠ Siča protiv PŠ Belaj). Ekipu je sačinjavalo osam učenica. Nakon prvih i drugih razreda na red su došle i one starije, učenice trećih i četvrtih razreda (OŠ Barilović, PŠ Siča, PŠ Leskovac protiv PŠ Belaj). Obje utakmice završile su u korist PŠ Belaj. Nakon graničara, priliku da pokažu svoja znanja u nogometu, dobili su učenici. Odigrane su dvije utakmice, prva između učenika prvih i drugih razreda (OŠ Barilović, PŠ Leskovac, PŠ Siča protiv PŠ Belaj), dok je druga odigrana između učenika trećih i četvrtih razreda (OŠ Barilović, PŠ Siča, PŠ Leskovac protiv PŠ Belaj). Ekipu je sačinjavalo šest učenika. Za razliku od graničara, ovdje su u obje utakmice bili bolji učenici iz OŠ Barilović, PŠ Leskovac i PŠ Siča. Zatim je slijedila kratka stanica u kojoj je trebalo nešto fino pojesti kako bi učenici dobili energiju za završni dio natjecanja – štafetne igrice. Štafetne igrice odigrane su također između istih ekipa kao u nogometu i graničaru. Boljima su se pokazali učenici i učenice PŠ Belaj. Turnir je također zatvorio Robert Magdić, čestitavši svim sudionicima. Sve pohvale natjecateljima na borbenosti, a pobjednicima čestitke. Vidimo se druge godine! Sportski pozdrav!

Budući „Vatreni“!

„Vatrene“ navijačice!

Pripremila: Sanja Ninković, mag. cin.

POZDRAV OD OSMAŠA

i sedmaša

Maturanti Barilovića, Netreća i Jarčeg Polja na ulazu u stari dio Korčule

S MATURALCA

Top u korčulanskoj luci – nekad je odbijao neprijatelje, a sad privlači turiste

Na suncu – s vjetrom u kosi

U sjenci, pod palubom broda – dok ljuļaju se valovi, uljuļkani u san

Barilovićki osmaši – s Pelješćem u pozadini:

Neretvanskim lađama doplovili smo do Neretvanske kuće – na odmor i ručak

(slijeva nadesno, stoje) Marko Dobrinić, Marija Fudurić, Martina Župčić, Marija Bosiljevac, Lorena Grginčić, Ana Trgovčić, Luka Mateša; (slijeva nadesno, čuče) Tomislav Belavić, Matija Novosel; razrednica Mirjana Vranić Šušlje – iza objektiva